

บทนำ

**ไม่มีสิ่งใดที่จะได้มาโดยไม่ต้องจ่ายค่าตอบแทน ใครจะรู้ว่าเธอต้อง
ย้อนยุคมาเป็นฆาตกร!**

‘ใครจะรู้ว่าตัวเองตายวันไหน ในวันนี้ ฉัน...หลังถึงมาอยู่ในแดนความ
ตายเพื่อรอการพิพากษา ฉันไม่ได้ตื่นเต้นเพราะคิดว่าตัวเองมีชีวิตที่บัดซบ
เลือกเดินเส้นทางผิดมาตลอดชีวิต ถึงลงนรกขุมไหนก็ไม่ใช่เรื่องน่ากลัว เมื่อ
รับกรรมเสร็จได้เกิดใหม่เผื่อจะมีชีวิตที่ดีขึ้น แต่กลับมีผู้หญิงสวมชุดจีนโบราณ
โผล่มาบอกให้ฉันไปใช้ชีวิตแทนนางที่สิ้นใจก่อนจะหมดอายุขัย เมื่อได้ยินว่า
ชีวิตของวิญญาณสาวผู้นั้นเลิกละ ฉันจึงไม่อาจปฏิเสธได้’

‘ยายผีหลอก ชีวิตหลอนมันบัดซบกว่าฉัน!’

ความตายนำหลังถึงมาเจอวิญญาณสาวในยุคโบราณ พร้อมด้วยข้อ
เสนอให้เธอได้มีชีวิตใหม่ที่ดีในร่างของวิญญาณสาวผู้นั้น การละเมิดกฎความ
ตายจึงเกิดขึ้น และนำพาให้หลังถึงซึ่งเป็นหญิงสาวยุคใหม่ย้อนกลับมาอยู่ใน
ยุคโบราณ พร้อมความจริงที่เธอค้นพบว่าตัวเองกลายเป็นฆาตกร

หลังถึงต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้มีชีวิตรอด หนะจะต้องเข้าไปพัวพันกับ
วังวนความรัก ความแค้น และอดีตของคนที่อยู่รอบตัวโดยไม่อาจหลีกเลี่ยง

ชีวิตใหม่ที่เธออยากมีอิสระและปรารถนาความสงบสุขนั้นช่างห่างไกลนัก เพราะ โชคชะตาเหมือนกลั่นแกล้งให้เธอต้องพบเจออุปสรรคขวากหนามตลอดเวลา

จากฆาตกรกลับกลายเป็นสตรีอันดับหนึ่งที่ได้อยู่เคียงข้างบารมีผู้ยิ่งใหญ่เหนือคนใต้หล้า สงครามและการเมืองทำให้เธอต้องงัดความรู้ที่มีเพื่อพิชิตใจคนที่เธอต้องอยู่เหนือกว่า ทว่าชีวิตในร่างของผู้อื่นย่อมต้องจ่ายค่าตอบแทนมากเกินไปเกินกว่าที่เธอจะคาดคิดได้ หลังถึงไม่รู้เลยว่าแค่ตัดสินใจผิดพลาดครั้งเดียว ชีวิตของเธอจะดำเนินไปถึงสามภพ ทั้งยังมีโชคชะตาและอุปสรรครอต้อนรับเธอเพื่อให้ก้าวผ่านไปอีกครั้ง...

หนึ่ง ผีหลอก

คนเราสามารถเลือกได้ว่าจะเดินไปบนเส้นทางไหนในชีวิต แต่สิ่งหนึ่งที่เราควบคุมไม่ได้คงเป็นความตาย เพราะไม่รู้ว่าจะตายเมื่อไร ซึ่งเป็นสิ่งที่ทุกคนบนโลกใบนี้กลัว

แต่สำหรับฉันหลังถึงคนนี้ ความตายไม่น่ากลัว เพราะอะไรนะเหรอ ก็เพราะตอนนี้ฉันนอนพะงาบๆ อยู่บนพื้นปูนแข็งๆ ที่เย็นเยียบ ทำไมฉันถึงมานอนอยู่บนพื้น อยากจะชมดาวหรืออยากตากลมเล่น? ตลก! ฉันไม่มีเวลาเสพสุขกับความงามของโลกใบนี้แบบนี้หรอก เพราะชีวิตของฉันอยู่บนเส้นทางที่แตกต่างจากคนทั่วไป

ฉัน...หลังถึง สาวอายุสามสิบปีที่ฟ้ากำหนดเส้นทางชีวิตดាំมืดมาให้ ฉันเป็นเด็กที่เติบโตภายใต้การดูแลของสามีภรรยามหาเศรษฐี ผู้มีฉากหน้าเป็นนักธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ร่ำรวยและมีจิตใจดีงามเปี่ยมด้วยความเมตตา แต่จากหลังกลับมีอีกหนึ่งธุรกิจดាំมืดที่สนับสนุนธุรกิจจากหน้าของพวกเขาก็รู้เรื่องได้ นั่นคือการค้าอาวุธเถื่อนซึ่งผิดกฎหมาย รวมถึงสิ่งเสพติด

แม่ของฉันเป็นสาวใช้และเป็นเมียน้อยของนายใหญ่ฟู ฉันไม่ได้เป็นลูกของนายใหญ่ฟูหรอก เป็นแค่ลูกติดเท่านั้น พ่อของฉันมีหน้าตาอย่างไรก็ไม่รู้

แม่ของฉันป่วยและเสียชีวิต นายใหญ่ผู้จึงอุปการะฉันในฐานะลูกบุญธรรม จอมปลอม แต่เบื้องหลังคือต้องการให้ฉันเป็นลูกน้องของเขา ฉันจึงได้เป็นหัวหน้าคนส่งของผิดกฎหมาย ชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้ายที่แสนบาง หากพลาด ก็มีความตายรออยู่

เหมือนฉันจะเป็นคนเก่งมากความสามารถ ถึงได้ตำแหน่งหัวหน้าส่งของผิดกฎหมายให้ใหม่ละ แต่ไม่ได้เป็นแบบนั้นหรอก ฉันเป็นเพียงหญิงสาวซึ่งทำงานบนความเสี่ยงที่จะติดคุกหรือถูกลอบยิงขณะส่งของผิดกฎหมายเท่านั้นเอง จึงต้องมีทักษะการเอาตัวรอดและรักษาชีวิตให้อยู่ได้นานขึ้นอีกวันก็ยิ่งดี

ฉันเริ่มจับปืน ใช้ทักษะเอาตัวรอดและไหวพริบอันน้อยนิดครั้งแรกตอนอายุยี่สิบ ผ่านความกลัวมากมายจนกลายเป็นความตื่นเต้นที่จะเอาชีวิตรอดซึ่งไม่ใช่ความรู้สึกที่ดี

ฉันต้องผ่านทุกความเสี่ยงอันตราย ทุกลูกกระสุนที่ฝังในกายหรือเฉียดผ่านจนมีแผลเป็น มันคืองานที่แลกกับชีวิตจอมปลอมที่เหมือนจะสุขสบายเพราะได้เป็นลูกสาวบุญธรรมของมหาเศรษฐี แต่ความจริงกลับไม่ใช่

หึๆ คนที่เอาตัวรอดเก่งเสมอมากลับพลาดพลั้ง วันนั้นฉันพ่ายแพ้ ลูกกระสุนสามนัดฝังอยู่ในร่างที่เป็นจุดสำคัญ ทำให้ฉันต้องล้มลงนอนพะงาบๆ อยู่แบบนี้

ร่างกายของฉันหนักอึ้งไปหมด ขยับไม่ได้ตั้งใจ ลมหายใจจากถึกระชั้นเริ่มแผ่วเบา ขณะเดียวกันก็หายใจได้ไม่เต็มปอด ตอนนี้ฉันเริ่มรับรู้ความรู้สึกน้อยลงเต็มที่ เพราะความเจ็บปวดจากการโดนกระสุนฝังในร่างจนรู้สึกด้านชาแต่ที่ยังลืมหูลืมตามองท้องฟ้าสีดำสนิทกับแสงดาวที่พร่างพรายเต็มท้องฟ้าแบบนี้ช่างอัศจรรย์เหลือเกิน ตอนนี้ในลำคอฉันเหมือนเต็มไปด้วยเลือด มันล้นขึ้นมาจนฉันที่หายใจลำบากอยู่แล้วต้องกระอักเลือดออกมาคำหนึ่ง

ให้ตายเถอะ! ฉันเสียเลือดเยอะขนาดนี้คงไม่มีทางรอดแน่แล้ว แต่ช่วยเร่งความตายให้หน่อย ฉันไม่อยากจมอยู่กับความรู้สึกทรมาน คนที่ใกล้ตาย

ยังต้องกลัวความตายอีกหรือ ฉันไม่ปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่บนความเลื่อง
อันตรายเป็นที่ผ่านมามากแล้ว ฉันอยากหลุดพ้นจากมันเสียที

สายตาดำฉันเริ่มพร่าเลือน สติสัมปชัญญะเริ่มไร้การรับรู้ ฉันทำเพียง
แค่นั่งยิ้มเย้ยหยันกับสิ่งที่เกิดขึ้น ปล่อยร่างที่หนักอึ้งเหมือนหินให้เบาหวิวราวกับ
ขนนกที่ต้องลม...

เสียงลมพัดผ่านวูบหนึ่งเหมือนกำลังไล่เลียใบหน้าให้เย็นชืด ฉันเริ่ม
รู้สึกตัวเมื่อร่างลั่นเทาอย่างรุนแรงด้วยความหนาว เหมือนกำลังเย็นเปลี่ยนกาย
อยู่บนก้อนน้ำแข็งที่ขั้วโลกเหนือ

เมื่อลืมตาตื่น สิ่งที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้ากลับมีแต่ป่าหนาทึบที่มีดครีမ်
และน้ำกลว พร้อมด้วยเสียงร้องไห้คร่ำครวญโหยหวนที่ไม่รู้ว่าดังมาจากทาง
ไหน ทำให้สถานที่ที่ฉันนอนอยู่วังเวงนัก

‘ที่นี่...ที่ไหน’

ฉันรู้สึกสับสนกับสถานการณ์ตอนนี้ ในตอนแรกอยู่บนชายฝั่งแถบเรือ
ขนส่งสินค้าไม่ใช่หรือ ทำไมพอโดนยิงจนหมดสติแล้วฟื้น ถึงได้มาอยู่ในป่าที่
ทึบครีမ် อากาศก็หนาวเย็น วังเวงจนชวนชวนหัวลูกแบบนี้ได้

‘หรือที่นี่คือดินแดนหลังความตาย?’

คำถามเพื่อเจื่องมภายในหัวทำให้ฉันอดแค่นั่งยิ้มเยาะตัวเองไม่ได้ ยาย
หลังถึง เธอมีความคิดแบบนี้ตั้งแต่ตอนไหนกัน ฉันลุกขึ้นยืนแล้วหันมองไป
รอบทิศที่มีดทึบ ภายในใจรู้สึกสับสนงงงวยมากกว่าหวาดหวั่น เพียงคิดว่า
จะหาคำตอบกับสิ่งที่เจออยู่นี้จากใครที่ไหน

พอนึกอะไรขึ้นมาได้ ฉันก็รีบก้มมองตัวเองทันที

‘ไม่มีรอยเลือด กระสุน หรือความเจ็บปวด!’

‘เป็นไปได้อย่างไร! หรือว่าฉันตายแล้วจริงๆ’

เฮอะ! ถ้าตายจริง ก็แปลว่าฉันหลุดพ้นจากเส้นทางชีวิตบนโลกมนุษย์
แล้วสินะ พอคิดแบบนี้ ฉันไม่ได้รู้สึกหวาดกลัวแม้แต่น้อย แต่กลับรู้สึกสบายใจ
อย่างบอกไม่ถูก ฉันไม่เคยรู้สึกดีเช่นนี้มาก่อนพอคิดได้ว่าตัวเองตายแล้ว

แต่เอ? พอตายแล้วควรไปที่ไหนล่ะ ไม่เห็นมีใครมารับเลย ยมทูตหัวว้าวหรือหัวม้าในตำนานไม่มารับวิญญาณเธอ ปล่อยให้ฉันยืนบ๊องงงวยอยู่กลางป่าทึบครึ้มที่มีเสียงโหยหวนแว่วมาเป็นระยะน่าวังเวงใจแบบนี้ได้อย่างไร

“เจ้า”

เสียงเรียกแผ่วๆ ดังขึ้น ทำให้ฉันหันขวับไปมองหาที่มาของเสียงทันทีด้วยความระแวงระวัง

“ใครกันที่มาเรียก”

“เจ้าดูไม่หวาดกลัวความตายเลยนะ”

คำถามจากเสียงหวานใสดังขึ้นอีกครั้ง ทำให้ฉันที่หันไปมองรอบทิศนั้นเริ่มเพิ่มความระวังขึ้นเป็นเท่าตัว เมื่อไม่เห็นตัวคนพูด ฉันก็ยังไม่วางใจ

“ไม่ต้องกลัว”

เป็นอีกครั้งที่เสียงนั้นดังขึ้น แต่คราวนี้เจ้าของเสียงปรากฏตัวขึ้น ทำให้ฉันได้เห็นเจ้าของเสียงอ่อนละมุนนั้นเต็มสองตา

หญิงสาวอายุสิบแปดปีที่มีผิวขาวเนียนราวกับหยกขาว ใบหน้าได้รูปนั้นลงตัวด้วยดวงตากกลมโตมีประกายสุกใสรับกับจมูกโด่ง ริมฝีปากเล็กจิ้มลิ้มแดงเรื่อ แก้มชมพูเหมือนกลีบดอกเหมยกลางฤดูหนาว คิ้วโก่งดกดำโดยรวมแล้วงดงามอ่อนหวานละมุนตา และมีเสน่ห์ดึงดูดอย่างน่าประหลาด หญิงสาวสวมชุดสีขาวบริสุทธิ์ กระโปรงยาวเหมือนชุดจีนโบราณขับเน้นให้ดูราวกับเป็นเทพธิดา ไม่ใช่มนุษย์บนแดนดิน

ครั้นเห็นความงามอย่างเป็นธรรมชาติที่ไร้การแต่งเติมนั้นแล้ว ทำให้ฉันอดมองตาค้างไม่ได้ เพราะไม่เคยเห็นหญิงสาวที่งามพิสุทธิ์ขนาดนี้มาก่อน แม้จะอยู่ห่างกันเพียงพาด้าว ก็ยังแผ่อำนาจความอ่อนละมุนให้เห็น เหมือนเธอจะดึงดูดทุกความทุกข์ในใจได้ แค่มองก็ทำให้จิตใจผ่อนคลายเบาสบาย น่าแปลกเป็นคนที่แปลกมากๆ จะมีคนแบบนี้ได้อย่างไร

เธอทำให้ความระแวงระวังของฉันหายวับไปจนหมดสิ้น แม้จะพยายามระวัง แต่ใจกลับไร้ปราการ ทำให้ฉันตกใจที่ตัวเองเป็นแบบนี้ แค่ว่า “ไม่ต้อง

กล่าว ประกอบกับใบหน้า รูปร่าง และแววตาของเธอ ก็ทำให้คนอย่างฉันที่ไม่
ไวใจใครง่าย ๆ ถึงกับเป็นแมวเชื่องทันทีเลยหรือ ฉันรู้สึกเหมือนใจจะหล่นวูบ
เพราะหวาดหวั่นตัวเองที่มีท่าทีไว้วางใจหญิงสาวตรงหน้า!

แต่อาจเป็นเพราะความพิศุทธิ์ไร้พิษสงนี่ก็ได้ ที่ทำให้ฉันคิดว่าไม่จำเป็นต้อง
ระวังคนที่อ่อนแอ

“ข้าชื่อหลังถึงอ้อ”

เธอก้าวโดยที่ริมฝีปากไม่ขยับแต่กลับมีเสียง ฉันเบิกตากว้างด้วยความ
ตกใจ มองหญิงสาวที่ยิ้มหวานแนะนำตัวด้วยน้ำเสียงที่มีจังหวะจะโคน

อา... ฉันลืมไปได้ยังไงว่าหญิงสาวตรงหน้าไม่ใช่มนุษย์ นางคือคนที่
ตายแล้วเหมือนกัน อารมณ์ของฉันกลับเข้าสู่ภาวะปกติ พลางคิดถึงชื่อของ
อีกฝ่ายในใจ

“หือ? เพิ่มแค่ ‘อ้อ’ ที่แปลว่าความแข็งแกร่งเพียงตัวเดียว หลังถึง... ความ
สง่าแห่งสายลมคือชื่อของฉัน อะไรจะบังเอิญอย่างนี้”

“เจ้าจะไม่พูดกับข้าหน่อยหรือ” หลังถึงอ้อมองหลังถึงที่ยืนเงยบงัน ฟัง
นางพูดด้วยแวตานั้นสงบ ทำให้นางอมยิ้มบาง ๆ รอคอยอย่างใจเย็นที่จะให้
อีกฝ่ายตอบสนอง

“เธอ...” ฉันพูดไม่ออกจริงๆ กับสถานการณ์ตรงหน้า คำถามที่อยู่ใน
หัวก็พูดออกไปไม่ได้ เหมือนมีอะไรมาปิดกั้นไว้ นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน!

“ที่นี่คือสถานที่ของวิญญาณที่จะต้องเดินทางผ่านป่าล้างวิญญาณ ก่อน
จะถึงสะพานแห่งคนเป็นคนตาย แล้วจึงไปยังปรโลกเพื่อรอการพิพากษา
เข้ากับเจ้ามิชะตาผูกพันถึงได้มาเจอกัน ณ ที่แห่งนี้ ข้ายังรู้เรื่องราวเกี่ยวกับ
เจ้าอีกมาก เพราะความผูกพันแห่งโชคชะตา...หลังถึง”

“เธอต้องการอะไร” เป็นคำตอบที่ช่วยยืนยันให้ฉันแน่ใจเต็มร้อย แต่มี
เรื่องหนึ่งที่ยังสงสัย...

“เจ้ารีบไปยังทิศตะวันออกของป่าล้างวิญญาณเถอะ ไปใช้ชีวิตในร่าง
ของข้า” หลังถึงอ้อชี้นิ้วขาวเรียวไปทางป่าตะวันออกด้วยสีหน้าเรียบเฉย ทว่า

ดวงตาคู่นั้นสะท้อนความกังวลใจที่หนักอึ้ง

“ทำไมฉันต้องไปใช้ชีวิตในร่างของเธอด้วย ฉันควรจะเดินผ่านป่าแห่งนี้อย่างสะพานแห่งคนเป็นคนตายสิ”

ฉันเลิกคิ้วแล้วยิ้มมุมปาก มองความกังวลในดวงตาคู่นั้นที่รู้สึกวุ่นวายกับใบหน้าที่ยิ้มแย้มไร้ความรู้สึกของเธอ ความต้องการของหญิงสาวตรงหน้านั้นแปลกเกินไป อีกอย่าง... ฉันยอมไปนรกเสียดีกว่าต้องมีชีวิตบัดซบอีก ฉันเหนื่อยยากและอยู่บนความเสี่ยงมาทั้งชีวิต เรื่องอะไรจะต้องไปหาความเดือดร้อนให้ตัวเองอีก ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายตายอย่างไร มีชีวิตแบบไหน ฉันไม่อยากเสี่ยง

“เธอใส่ชุดโบราณ ถ้าฉันใช้ร่างเธอ เท่ากับฉันต้องไปอยู่ในยุคโบราณ” ไม่ใช่ช่วงยุคโบราณที่ผ่านมาเป็นร้อยๆ ปี แล้วพัฒนามาสู่ยุคใหม่ในปัจจุบันหรอกนะ ทำไมห้วงเวลานี้ถึงยังมีอยู่

“ใกล้ถึงห้วงเวลาที่สองโลกบรรจบกัน เจ้าใช้ร่างของข้าและมีชีวิตอยู่ต่อไปเถอะ ข้าป่วยหนักจึงเป็นเหตุให้วิญญาณหลุดออกจากร่าง ทั้งที่ข้ายังไม่หมดอายุขัย เลยต้องวนเวียนอยู่ในสถานที่แห่งนี้ ระยะเวลาระหว่างโลกมนุษย์กับคนก็ตายไม่เท่ากัน นี่ช่วยยามของโลกรมนุษย์เท่ากับหนึ่งปีของที่นี่ ข้าเห็นชีวิตทั้งหมดของเจ้าในโลกที่แปลกประหลาดนั้น มันไม่ใช่ชีวิตที่ดีเลย...”

“แล้วเธอจะไปไหนต่อ” ถึงฉันจะมีเงาไม่น้อยกับสิ่งที่หญิงสาวพูด แต่เมื่อเห็นความร้อนรนบนใบหน้าของเธอที่เริ่มเพิ่มมากขึ้น ฉันก็ยังอยากรู้มากขึ้น

“ข้าจะเดินทางไปยังแดนปรโลก”

“น่าตลก จะไปปรโลกเนี่ยนะ แล้วให้คนแปลกหน้าอย่างฉันไปใช้ร่างของเธอ ไม่อยากมี...”

“ข้ากลับร่างไม่ได้ ผิน้อยในป่าแห่งนี้บอกข้าว่า พลังวิญญาณของข้าอ่อนแรงเกินไปเพราะป่าแห่งนี้ชะล้างข้า แต่เจ้าเพิ่งมาถึงที่นี่ พลังวิญญาณของเจ้าแข็งแกร่งกว่าข้า เจ้าสามารถใช้ร่างของข้าได้”

“ชะล้างวิญญาณ?” มีเรื่องแปลกแต่น่าสนใจด้วยแฮะ ผิดที่นั่นอยู่นานจนรู้เรื่องหลังความตายอย่างกระจ่าง

“ปาล้างวิญญาณจะชะล้างวิญญาณและกลืนอายุความเป็นมนุษย์ ก่อนจะต้องเดินไปข้างหน้าเพื่อเข้าไปยังภพปรโลก หากอยู่ที่นั่นนานเกินไป วิญญาณของเจ้าจะแตกสลาย”

“แล้วเธออยู่ที่นั่นเพื่อ?” มินาถึงดูพิสุทธ์ชาวสะอาดปานนี้ ไม่มีกลิ่นอายที่ชวนให้ระแวงระวัง แต่ก็ยังมีข้อน่าสงสัย

“เมื่อได้พบเจ้า ได้เห็นเรื่องราวในชีวิตของเจ้า ข้าก็รู้ว่าชะตาลิขิตให้ข้ารอเจ้าอยู่ที่นั่น ตอนแรกที่เจ้ามาถึงแล้วสลับ ข้าลองกลับไปที่ร่างแล้ว ถึงรู้ว่าตัวเองอยู่ที่นั่นจนพลังวิญญาณอ่อนแรงเกินไป เจ้าจึงต้องใช้ร่างของข้า” หลังถึงอู่พูดด้วยเสียงสั้นเครือ ดวงตาลอดด้วยม่านน้ำบางๆ ความหวาดหวั่นเริ่มจับกุมจิตใจหญิงสาวเมื่อรู้สึกว่ามันน่าให้หลังถึงยินยอมได้ยาก

“ถึงอู่?”

จู่ๆ ก็มีเสียงเล็กๆ แทรกขึ้นมาระหว่างฉันกับหลังถึงอู่ ฉันหันไปมองเห็นเพียงลูกไฟสีฟ้าที่ลอยเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็ว ฉันเผลอถอยหลังสองก้าวแล้วมองอย่างระวัง

“เจ้าต้องให้นางเข้าร่างของเจ้าแล้วนะ เวลามีไม่มากแล้ว” เสียงเล็กๆ ร้อนใจของเด็กผู้ชายดังมาจากดวงไฟที่ลอยอยู่กลางอากาศ ทำให้ฉันขมวดคิ้วพร้อมกับจ้องเขม็ง

วิญญาณของหลังถึงอู่หลุดออกจากร่างแล้วมาอยู่ในปาล้างวิญญาณ ในช่วงเวลาที่มาถึงนั้นนางตกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นมาก ได้รู้จักกับผีน้อยผู้ดูแลป่าแห่งนี้ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ในตอนแรกผีน้อยพานางเดินผ่านป่าแห่งนี้แล้วแต่กลับกลายเป็นเดิวนอนอยู่หลายรอบ ไปไม่ถึงสะพานแห่งคนเป็นคนตายเสียที จึงได้รู้ว่านางยังไม่หมดอายุขัย ผีน้อยจึงพานางกลับไปยังร่าง แต่ก็น่าแปลกที่ไม่สามารถเข้าร่างได้เพราะพลังวิญญาณอ่อนแรง ผีน้อยเองก็ยังสับสน จึงไปสืบหาข้อมูลแล้วให้นางรออยู่ที่นั่น ทั้งยังบอกด้วยว่าจะมีคนที่มีชะตาผูกพันกับนางมาช่วยนางไว้

หนึ่งปีที่รอ พลังวิญญาณนั้นอ่อนแรงลงจนแทบจะแตกสลาย โชคดีที่

หลังถึงสิ้นอายุขัยมายังสถานที่แห่งนี้พอดี นางได้เห็นทุกเรื่องราวในชีวิตของ
หลังถึง นางสัมผัสได้ถึงพลังชีวิตที่แข็งแกร่งเหลือเกิน แม้จะอยู่ในป่าลี้ลับ
วิญญานความเป็นมนุษย์แห่งนี้ก็ยังไม่กระทบต่อหลังถึงนัก หลังถึงอ็ลลองกลับ
เข้าร่างอีกครั้งแต่ก็ทำไม่ได้ จึงเข้าใจว่าหลังถึงคงเป็นคนที่ช่วยให้ร่างของนาง
มีชีวิตต่อไปได้แน่ ส่วนนางก็จะเดินทางไปยังสะพานแห่งคนเป็นคนตาย และ
รอการพิพากษาไปเกิดใหม่

เรื่องนี้แปลกพิศวงและอลวนชอบกล เป็นความผิดพลาดของโชคชะตา
หรือไร คนที่ตายกลับต้องรอให้อีกคนใช้ร่างเพื่อมีชีวิตอย่างนั้นหรือ และยังคงอยู่
คนละยุค เป็นเรื่องที่ไม่มีความสมเหตุสมผลมาอธิบายได้มากนัก

“ข้าป่วยหนักมาก รู้สึกตัวอีกทีก็มาอยู่ที่นี่แล้ว แต่เจ้าสามารถใช้ชีวิต
ที่มียศมีเกียรติ มีบริวารรายล้อมรับใช้ และมีความสุขสบายในชีวิตของข้าได้
ข้าหาเหตุผลที่ชัดเจนมาอธิบายให้เจ้าเข้าใจมากกว่านี้ไม่ได้ ชีวิตในโลกของเจ้า
นั้นน่ากลัวและเหนื่อยล้า มาอยู่ในโลกของข้าให้มีความสุขเถอะหลังถึง”

“ชีวิตที่มีความสุขอย่างนั้นหรือ” ฉันทะลางมองพื้นหญ้าสีน้ำตาลเข้ม
อย่างครุ่นคิด

“เจ้าไม่มีเวลาคิดแล้วนะ เจ้าต้องรีบเข้าร่างของข้า ข้าจะได้ไปรอการ
พิพากษาในชื่อของเจ้า”

“ชื่อของข้าทำสิ่งที่ผิดมาทั้งชีวิต ต้องตกนรกขุมไหนก็ยังไม่รู้ เจ้าทั้งชีวิต
ที่สบายมาเพื่อลงนรกเนี่ยนะ”

“ชีวิตของเจ้าถูกบังคับควบคุมโดยกงล้อแห่งกรรม แต่จิตใจเจ้างดงาม
เพียงไร มีเพียงบุญชื่อนรกเท่านั้นที่รู้ ข้าจะไปเกิดใหม่เพื่อรับกรรมที่เจ้าทำเอง
อีกอย่าง... พลังวิญญานข้าอ่อนแรงเกินกว่าจะกลับเข้าร่างได้แล้ว มีแต่เจ้าที่
ทำได้”

“เกิดใหม่เพื่อรับกรรม” ‘...มารับกรรมแทนฉัน’ หลังถึงพลันรู้สึกลำบาก
ใจไม่น้อย

“ใช่ ข้าจะเกิดใหม่เพื่อรับกรรมแทนเจ้า จงไปใช้ชีวิตแทนข้า นี่เป็นทาง

เดียวเท่านั้น”

“ฉันก็ไปเกิดใหม่เพื่อรับกรรมของตัวเองสิ จะไปใช้ชีวิตแทนเธอทำไม”

“แต่วิญญาณข้าต้องแตกสลายเพราะอายุขัยยังไม่หมด กลับร่างก็ไม่ได้ จะผ่านปาแห่งนี้ก็ไม่ได้ ได้โปรด” หลังถึงอันน้ำตาไหลนองหน้า เมื่อเห็นว่า หลังถึงยังไม่ยอมง่าย ๆ นางก็รู้สึกหมดเรี่ยวแรงจนทรุดลงนั่งกับพื้น

“ถ้าฉันใช้ร่างเธอ อยู่ในชื่อของเธอ เธอใช้ชื่อฉัน ไปเกิดใหม่เพื่อรับกรรม ของฉันใช่ไหม”

“ใช่แล้ว ไม่มีอะไรเสียหาย พวกเจ้าสองคนมีชะตาผูกพันกัน ไม่ได้ผิด ต่อกฎฟ้าดินอะไรนัก” ผีน้อยลุกไปลีลาพุดขึ้นมา

นี่เป็นการช่วยผืนดินนี้พร้อมกับการมีชีวิตใหม่ในร่างของอีกฝ่าย ผืนดินนี้ ก็ช่วยรับกรรมของผืนดินต่อไปเกิดใหม่ ก็ถือว่าแฟร์ ๆ บางทีนี้อาจจะดีสำหรับ ฉันคนเดียวก็ได้ หลังถึงอึ้งเองอยากมีชีวิตต่อ แต่เพราะเหตุสุดวิสัยทำให้เธอ เข้าร่างไม่ได้ จำต้องใช้ชื่อฉันเพื่อไปเกิดใหม่ ฉันก็เหมือนได้ช่วยชีวิตของผืนดิน อาภัพตนนี้ไปด้วย

“เธอไม่ได้โกหกฉันใช่ไหม ชีวิตเธอสุขสบายจริงหรือ” ฉันเริ่มโอนอ่อน ตามข้อเสนอที่น่าสนใจ

“ข้าไม่กล่าวความเท็จหรอก” หลังถึงอึ้งพยักหน้าหนัก ๆ ดวงตาเป็น ประกายเหมือนเห็นทางสว่างอยู่ปลายอุโมงค์

“ตกลง” ฉันไม่ลังเลอีกแล้ว ทุกอย่างชัดเจน ฉันถือว่าไม่ได้ขาดทุนอะไร หากจะช่วย แถมยังได้ใช้ชีวิตที่ดีจริง ของแบบนี้ต้องกล้าเสี่ยง ได้ลองใช้ชีวิต ในยุคโบราณก็น่าสนใจไม่น้อย คงจะดีกว่าอยู่ที่นี่หรือไปเกิดใหม่ในชีวิตที่ไม่รู้ จะบัดซบแค่ไหนอีก

เมื่อฉันตอบตกลง หลังถึงอึ้งก็ดีใจอย่างมาก ลุกขึ้นมากอดฉันแน่น ก่อน จะโบกมือลาพร้อมอวยพรด้วยความรู้สึกขอบคุณ ฉันจึงได้แต่ยิ้มตอบรับ เท่านั้น ไม่ได้รู้สึกผิดอะไร เพราะฉันช่วยให้เธอได้เกิดใหม่ วิญญาณไม่ต้อง แตกสลาย ก็นับว่าแฟร์ดี

ฉันรออยู่ไม่นาน เมื่อผีน้อยไปส่งหลังถึงอู่ที่สะพานแห่งคนเป็นคนตาย
ในชื่อของฉันกลับมา ผีน้อยก็เป็นแสงสว่างนำทางฉันไปยังร่างของหลังถึงอู่
แสงสว่างวาวดวงใหญ่เกิดขึ้นตรงหน้า ทำให้ดวงตาของฉันพร่าเลือน
ก่อนที่สติรับรู้จะเริ่มหายไปอย่างรวดเร็ว ฉันกระหึ่มยิ้มย่องในใจที่จะได้ใช้
ชีวิตใหม่ที่ดีขึ้น ก่อนหน้านั้นฉันไม่เคยคิดเลยว่าจะได้มีโอกาสดีๆ เช่นนี้
เป็นแบบนี้ก็ดีแล้ว หึๆ

เกรกอรี

โอ้ย! ทำไมถึงได้รู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวและปวดเมื่อยตามร่างกายอย่าง
นี้เนี่ย รู้สึกเหมือนร่างของนางมีหินใหญ่ทับอยู่ แม้แต่จะกระดิกนิ้วยังต้องใช้
แรงมหาศาล ทั้งยังรู้สึกร้อนเหมือนมีไฟลุมอยู่ใต้ผิวหนัง ช่างทรมานยิ่งนัก
ทำไมถึงรู้สึกคอแห้งผากเช่นนี้ จะกลืนน้ำลายแต่ละครั้งเหมือนถูกบาดด้วยของ
มีคม เจ็บเหลือเกิน ปากก็แห้งแตกกระแหงเหมือนดินในฤดูแล้ง แคชยับปาก
จะเปล่งเสียงร้องนิดเดียว ริมฝีปากก็ปริจนมีเลือดซึมออกมา

เรื่องบ้าอะไรเนี่ย! ผีโบราณหลังถึงอู่บอกว่า ถ้ามาอยู่ในร่างนางแล้วจะ
สุขสบายไม่ใช่หรือ แล้วอาการเหล่านี้คืออะไรกัน หลังถึงค่อยๆ ขยับเปลือก
ตาที่หนักอึ้งขึ้น สายตาพร่าเลือนก่อนจะเริ่มเห็นชัดเจน แต่สิ่งที่ปรากฏกลับ
เป็นความมืดสลัวเท่านั้น

เอาละ นางเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าหลังถึงอู่ป่วยหนัก จึงไม่แปลกที่จะรู้สึก
ทรมานแบบนี้

“ซูหยินฟื้นแล้วเสี่ยวเปา ซูหยินฟื้นแล้ว!”

หลังถึงได้ยินเสียงร้องด้วยความดีใจของใครสักคน จึงค่อยๆ เลื่อน
สายตามองด้วยความอ่อนล้า ก่อนจะได้เห็นใบหน้าที่สวยงามน่ารัก แต่แถม
ซุบไปหน่อย ดวงตาผล็องที่มีหยาดน้ำใสๆ สะท้อนความยินดีปรีดากับการฟื้น
ของใครสักคน

“ซูหยิน ในที่สุดท่านก็กลับมา”

ใบหน้ากลมมนมอมแมมไม่น้อยของอีกคนเข้ามาในสายตาของหลิ่งถึง ทั้งสองคนพุ่งเข้ามาที่นาง หรือว่าพวกนางดีใจที่ข้าพ้น ข้ายังเรียกข้าว่า ‘ฮูหยิน’

ร่างผีโบราณหลังถึงอืด่างงานแล้ว!

“ขอน้ำให้ข้าหน่อย” เข้าเมืองตาหลิ่วต้องหลิ่วตาตาม นี่คือยุคจีนโบราณ คำพูดก็โบราณๆ หน่อย โชคยังดีที่มีมาอยู่ในเรื่องนี้เลยได้ทักษะด้านการพูดมา โดยอัตโนมัติ

ตอนนี้ความปรารถนาสูงสุดของหลิ่งถึงคือเติมน้ำสักอีกให้ชุ่มคอสัก หน่อย เพราะคอแห้งผากเหลือเกิน แค่เปล่งเสียงออกมาก็แทบแห้งและแผ่ว เบาจนแทบจะฟังคำไม่ออก ทั้งยังรู้สึกกระคายเหมือนผิวกระดาดทรายหยาบ

“ฮูหยิน...” หญิงสาวทั้งสองคนมีสีหน้าจิตเจื่อนปนความเศร้าอย่างเห็น ได้ชัด ทั้งยังก้มหน้าซิดอก ไม่ยอมขยับเขยื้อน

‘หือ ในยุคนี้ไม่มีน้ำให้ฮูหยินดื่มสักอีกเลยหรือ อนาถไปไหม’

“ฮูหยินเจ้าคะ” เด็กสาวที่มึนย่นตาผลซึ่งน้ำตานองหน้าด้วยความจนใจ สองมือจับกันแน่นยามที่พูดกับหลิ่งถึงด้วยเสียงสะอื้น “สถานะของพวกเรา ตอนนี้ไม่มีน้ำให้ฮูหยินเลยเจ้าคะ”

หลิ่งถึงคิดตามไม่ทัน ในสภาวะร่างกายอ่อนเพลียขนาดนี้ จึงทำได้แต่ ชมวดคิ้วมองด้วยความงุนงงสงสัย

‘น้ำ... มีน้ำไหม’ ในหัวของหลิ่งถึงเรียกหาแต่น้ำ สักหยดก็ยังดี หูได้ยิน แว่วๆ ว่าต้องรอให้คนมาส่งน้ำและอาหาร ให้อดทนรอ ไม่รู้ว่าเป็นเสียงของ ใคร สมองคล้ายจะไม่เปิดรับทุกสิ่งหากไม่ใช่คำว่า ‘น้ำ’ จนรู้สึกเหมือนมีสิ่งที่ ชุ่มชื้นแตะลงบนริมฝีปากแห้งผากของนาง ความกระหายทำให้หญิงสาวรีบดื่ม อย่างรวดเร็วจนล้นปาก แต่อาการอ่อนเพลียก็พลันดีขึ้นเมื่อได้ดื่มน้ำ

เมื่อสมองเริ่มแจ่มใสจึงรับรู้สถานการณ์รอบข้างได้ชัดเจน ความเจ็บ แสบแสบร้อนขึ้นมาจากด้านในข้อมือ หลิ่งถึงยกมือขวาของตัวเองขึ้นมามองแล้วก็ ต้องชมวดคิ้ว เพราะที่ข้อมือมีผ้าสกปรกพันอยู่ ทั้งยังมีคราบเลือดที่ซึมออก

มาเป็นดวงๆ นางเงยหน้ามองเด็กสาวสองคนพร้อมกันเกิดคำถามในใจ

“ก่อนหน้านี้ท่านกริตข้อมือทำร้ายตัวเองเจ้าค่ะ” เสี่ยวตี้ตอบแล้วก้มหน้าต่ำ

‘ทำร้ายตัวเอง? ไม่ใช่ป่วยหนักหรือ’ หลิงถึงเริ่มเข้าใจเมื่อมองสภาพรอบๆ ภายว่่างได้รับความเห็จมาจากหลิงถึงอี้ แล้วสองคนนีัมาอยู่กับนางได้ อย่่างไร หรือจะเป็นสาวใช้ประจำตัวของหลิงถึงอี้ หญิงสาวมองสภาพความเป็นอยู่ของตัวเองอีกคร้ง แล้วอดก่นด่าผีหลิงถึงอี้ให้สะเทือนไปถึงแดนความตาย ไม่ได้ ก่นด่าถึงโคตรเหง้าหลิงถึงอี้ไปสามรอบ ก่อนจะเม้มริมฝีปากแน่นด้วยความเจ็บใจ

ผีหลอก!

ป่วยจริงๆ นางมาอยู่ในร่างที่ป่วยแห่งซิดไกล์ตายเช่นนี้ ทั้งยังนอนอยู่บนหญ่่าฟางแห่งๆ ในห้องซ่งอัปซึ้นแบบนั้นเนี่ยนะ ไม่รู้ว่่าวิญญาณอ่อนแรงจนเข้าร่างไม่ได้ หรือเห็นสภาพตัวเองแล้วแทบจะวิ่งหนีออกจากร่างไม่ทันกันแน่ ตอนนีัหลิงถึงตระหนักทุกคำพูดโกหกของผีหลิงถึงอี้ อย่าให้เจอนะ แม่จะจับทุ้มพื้นให้กระอักเลือดตายรอบสองเลย

หลิงถึงนั้่งฟังเรื่องราวของผีหลิงถึงอี้ประหนึ่งฟังเรื่องของคู่อิ นางให้เด็กสาวสองคนนีัเล่าให้ฟังพอเป็นความรู้ที่จะช่วยเพิ่มพูนความเค้นเพื่อก่นด่าผีซ้่หลอกต่อ และมันก็ช่วยเพิ่มความโกรธได้มากจริงๆ นางโดนผีหลอกโดยแท้!

หลิงถึงอี้เป็นสุหยินเอกของอัครมหาเสนาบดีเทียนฉิน ตำแหน่งสามีหลิงถึงอี้ในยุคเทคโนโลยีของหลิงถึงก็เทียบเท่ากับตำแหน่งนายกรัฐมนตรี นางเป็นหญิงอ่อนแอหัวอ่อนไม่ค่อยั้ทนใคร ด้วยความโกรธหลิงถึงจึงเรียกอีกฝ่ายว่่าโง่ ถึงอี้รักเขาซ้่างเดียว บิดาของหลิงถึงอี้มีตำแหน่งเสนาบดีกรมโยธา มีหน้าที่ก่อสร้างและซ่อมแซมสถานที่ต่างๆ

ปีก่อนบิดาของหลิงถึงอี้โดนลูกเขยจับและฟ้องเบื่งบนว่่าทุจริต เลยถูกปลดออกจากตำแหน่งก่อนจะถูกลงเธรเทศ ที่จริงต้องถูกประหารทั้งโคตร แต่

สามีคนดีของนางช่วยไว้เล็กน้อย ฟังแล้วหลังถึงก็กลอกตามองบน จากคนอ่อนหวานหลังถึงอีกก็เริ่มร้ายขึ้นจากคำบอกเล่าของเสี่ยวเปา ด้วยความโกรธที่เทียนฉินทำกับบิดาของตน แม้จะมีความผิดจริงก็ตาม แต่ก็ควรตักเตือนหรือปรึกษากันสักหน่อย

นางร้ายแบบเอาแต่ใจ เสี่ยวเปายืนยันว่าสามียังคงอ่อนหวานเหมือนเดิม เพียงแค่แรงแงอนสามี แต่ในสายตาสามีนั้นกลับมองแง่ร้ายไปหมด และหลังถึงอียังโดนใส่ร้ายว่าฆ่าลูกชายคนแรกของเทียนฉินที่เกิดได้ไม่กี่เดือนจนตาย เทียนฉินจึงโกรธมาก

สามีของนางผีหลอกเหมือนนารายาทั้งหมดห้าคน! หลังถึงแทบอยากจะส่งจิตสังหารไปยังปรโลก ทำไมไม่บอกกันหน่อยหา! ผีบ้า!

ความโกรธมากบวกกับอคติที่มีเลยทำให้สามีมองถึงอียิ่งแง่ร้าย ไม่พูดให้เปลืองน้ำลาย จับนางส่งห้องขังด้วยตัวเอง พร้อมเชยักู๊ตบายไปฟ้องเบื่องบนให้ลงโทษนารายาเอก และจุดพิศคือนางเป็นนารายาที่เขาไม่รัก เพราะบิดาฆาตายัดเหยียดให้ก่อนเสียชีวิต เขาเลยรับๆ มาไว้ระดับบ้าน นี่มันเรื่องน้ำเน่าดีๆ นี่เอง

แต่หลังถึงก็พอเข้าใจว่าเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นบ่อยในสมัยก่อน กระบวนยุติธรรมที่ไม่เข้มข้นพอจะพิสูจน์ หลังถึงอียิ่งถูกทรมานให้อดข้าวสองวันแล้วให้กินข้าวหนึ่งวันแบบนี้มาเป็นเดือนแล้ว ต้องการทรมานให้นางตายแบบเลือดเย็น เป็นบทลงโทษที่สามีของหลังถึงต้องการและเบื่องบนก็สนับสนุน

หลังถึงฟังแล้วร้องโอดครวญ ไม่เข้าใจความขัดขบที่เกิดขึ้น เหมือนมีคนผูกเชือกไว้แน่นจนเป็นปมหนาแล้วลักให้นางมาแก้ มันใช่หรือ ฮือ!

กฎบ้านนอกแตกอะไร หญิงสาวคนหนึ่งที่ไม่รู้ว่าทำผิดจริงไหม ถูกตีตราลงโทษโดยไร้การพิสูจน์ใดๆ หลังถึงนึกไม่ชอบคนที่ชื่อเทียนฉินขึ้นมาจริงๆ แม้จะไม่ใช่เรื่องของนาง แต่ตอนนี้นางอยู่ในร่างนี้ ย่อมกลายเป็นเรื่องของนางโดยสมบูรณ์แบบ

ที่แท้ผีหลังถึงอีกก็ตรอมใจตาย หลังถึงไม่แปลกใจและยังไม่ให้อภัยที่

อีกฝ่ายไม่บอกให้ครบถ้วน โกหกจนน่าตะลึงชีวิตเสียเหลือเกิน ดีจริงแม่คุณเอ๊ย นอนอดอยากกินข้าวแดงอยู่ใต้อุ้งมือ

หลังถึงมองสองคนที่ติดตามหลังถึงอย่างภักดี ได้ยินว่าพวกนางขอติดตามมารับใช้ แม้ลำบากก็ไม่เสียใจ แต่เมื่อเทียบเงินไม่อนุญาต พวกนางจึงตั้งข้อสงสัยให้ตัวเองว่าอาจมีส่วนช่วยหลังถึงอีกสักลูกชายของเทียนจิน หญิงสาวได้ยินก็รู้สึกประหนึ่งมีเลือดไหลซึมในหัวใจ สองสาวใช้จะช่วยหรือจะฆ่าหลังถึงอีกแน่ พุดเช่นนั้นยิ่งเพิ่มน้ำหนักในความผิดมากขึ้นนะสิ

เสียวเปายังพอมไม่มาก สงสัยเคยอ้วนมาก่อน เลยยังพอมเนื้อ แต่เสียวดีนั้นพอมแรงแรงเห็นได้ชัด แม้แก้มจะตอบ แต่ยังมีเค้าความสวยอยู่ บ่าวรับใช้ในยุคโบราณเชื่อสัตย์ต่อเจ้านาย แม้เจ้านายจะลำบากก็ไม่ยอมละทิ้งจิตใจยิ่ง น่าชื่นชมมาก

คนอย่างหลังถึงไม่ยอมตายรอบสองในร่างคนอื่นแบบนี้หรอก มันน่าเวทนาเกินไป ในเมื่อมีชีวิตใหม่ในสถานการณ์เช่นนี้ นางต้องเอาตัวรอดให้ได้ พร้อมผู้ภักดี

หลังถึงคิดวางแผนต่างๆ นานา แต่เหมือนจะมีอุปสรรคด้วยพิษไข้และร่างกายที่อ่อนเพลียทำให้นางรู้สึกมึนตึ๊บ จึงต้องนอนพักยาวหลายชั่วโมง ก่อนจะตื่นขึ้นมาเมื่ออาหารมาส่ง ซึ่งมีแค่ข้าวเปล่ากับน้ำซุญๆ ที่ไม่สะอาด นางกัดฟันฝืนใจกินอย่างเคียดแค้นคนที่ทำให้ความบดขยี้เกิดขึ้นเพื่อเอาเปรียบ

นางจะต่อสู้ดิ้นรนเพื่อตัวเอง ไม่ว่าผีหลังถึงอีกจะเคยทำอะไรไว้ จะจริงหรือเท็จไม่รู้ นางไม่ได้จะช่วยหลังถึงอีก แต่กำลังช่วยเหลือตัวเองเพราะนางหลงมาอยู่ในชีวิตที่บดขยี้แล้ว แม้จะพอมเริงขึ้นมาหน่อย แต่ก็ยังไม่พินใจดี เพราะไร้ยารักษา เสียวดีขอร้องผู้คุมขังให้เมตตา ยาก็ไม่ให้ ข้าวก็ให้กินนิดเดียว ทรมานทั้งเป็น

‘ดี! ดี! ไ้บ๊าย!’ หลังถึงสบตาในใจอย่างหัวเสีย

หลังถึงสังเกตการเฝ้ายามของทหารที่นี้อยู่สามวัน นางรอให้ได้กินข้าวอีกวัน ก็ตัดสินใจขอมืดสันเล็มเล็กของเสียวเปามาทำแกงไขกุญแจ โชคดีที่

เสียวเปาแอบพกดิตตัวไว้อย่างแนบเนียน ภูมูเญในยุคโบราณค่อนข้างสะเดาะ
ยากไม่น้อย นางพยายามทำจนหือไหลท่วมตัว ลองทำเป็นลืบรอบ หมดแรง
จนลืบยาวไปอีกวัน และต้องรอให้ได้กินข้าวอีก

นางไม่ยอมตายง่ายๆ หรือก เรื่องเอาตัวรอดนึ่งานถนัด รอบที่เท่าไร
หลังถึงก็จำไม่ได้ที่นางสะเดาะภูมูเญหลายวิธีอย่างอดทนอดกลั้น มันยากเกิน
ที่นางจะคาดคิดไว้

เกรกรๆ

เหมือนไต้ยีนเสียงสวรรค์ ภูมูเญสาวน้ำตาแทบจะไหลเมื่อนางไขภูมูเญ
ตรวนที่เ้าออกได้ หลังถึงก็ส่งสัญญาณมือให้สองคนที่นั่งอิงกับความสามารถ
ของนางอยู่เจียบๆ นางเตรียมแผนการแหกคุกไว้หมดแล้ว แต่สองคนนั้นไม่คิด
ว่านางจะทำได้ คิดว่าหลังถึงอึ้งเสียใจจนคลั่ง พอตอนนั้นเห็นนางทำได้ก็ยิ้ม
ด้วยความยินดี

ความลั้มเหลวคือบันไดสู่ความสำเร็จเสมอ นางพยายามอย่างไม่ลดละ
มันก็ต้องสำเร็จสักวัน และวันนั้นข้างเป็นวันที่ดีที่จะแหกคุก เพราะมีการเฉลิม
ฉลองวันคล้ายวันประสูติของฮ่องเฮา หลังถึงไต้ยีนพวกทหารคุยกกัน เมื่อเสียง
ร่ำกลองดังขึ้นพร้อมดนตรี นางก็ไขภูมูเญได้สำเร็จ

ตอนนึ่งการคุ้มกันในคุกไต้ดินอ่อนลง พวกทหารบางคนนึ่งดื่มสุร่าด้วย
ความสนุกสนาน ไม่ได้สังเกตหรือเฝ้าตุนักโทษเลย ข้างเป็นเรื่องที่ดีมาก

หลังถึงมีแรงฮึดสู้เมื่อไขภูมูเญสำเร็จ ความหวังไม่ริบหรืออีกต่อไป นาง
เคลื่อนตัวอย่างรวดเร็วด้วยฝ่าเท้าออกจากห้องขัง แล้วเดินอ้อมไปด้านหลัง
ทหารสองนายที่ละเลยการเฝ้ายามเพราะกำลังเมาได้ที่จนหน้าแดงเหมือนตุต
ลิง จึงทำให้ประสาทมัฒสและความคิดซ้าลง หลังถึงจัดการใช้สันมือพาดที่
ท้ายทอยพวกทหารจนสลบทั้งสองนาย

ภูมูเญสาวลงมืออย่างว่องไว อาศัยแสงคบเพลิงในคุกไต้ดิน หยิบดาบ
ขึ้นมาเล่มหนึ่งเพื่อไว้ใช้ในยามฉุกเฉิน หากเป็นไปได้ นางก็ไม่อยากจะลงมือ
ฆ่าใคร ตอนแรกนางไม่มีอาวุธ จึงต้องทำให้พวกทหารสลบก่อนซึ่งเป็นวิธีที่

ค่อนข้างเสี่ยง แต่ด้วยฤทธิ์ของสุราทหารพวกนี้เลยไม่พินิจขึ้นมาจัดการพวกนาง
อีกอย่าง... คงไม่มีใครอยากจะปลุกทหารที่เมาหัวทิ่มพินให้ตามล่าตัว
นักโทษเป็นแน่

เสี่ยวตั๊ยยืนปิดปากตัวลั่นด้วยความตกใจ เมื่อเห็นไอสังหารจากตัว
หลังถึงอ๊... คงไม่คิดว่าฐุหยินผู้อ่อนหวานที่ตรอมใจจะพินขึ้นมากลายเป็นคน
ดุตัน ถึงกับลงมือได้เฉียบขาดและรวดเร็วแบบนี้

“รีบเอาเสื้อผ้าของพวกทหารมาสวม แล้วเอาชุดพวกเจ้ามาเสีย เร็วสิ!”
หลังถึงกตเสียงต่ำ เอ่ยเบาๆ ให้ทั้งสองคนรีบที่สุด เพื่อมีทหารนายอื่นเข้ามา
ผลัดเวร เดี่ยวจะช่วยไปกันใหญ่

“เจ้าคะ”

เสี่ยวเปามีสติก่อนจึงรีบทำตามคำสั่งโดยไม่ถามอะไร ส่วนเสี่ยวตั๊ยนั้น
หญิงสาวอยากติดหน้าผากอีกฝ่ายจริงๆ เพราะมัวแต่ยืนบื้อแข็งเป็นหินอยู่ได้

“เสี่ยวตั๊ เร็วสิ!” หลังถึงช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้าของพวกทหารให้เสี่ยวเปา
แล้วหันไปเร่งเสี่ยวตั๊ ถ้าไม่ติดว่าอยู่ในสถานการณ์เสี่ยงขนาดนี้ที่เอ่ยเสียงดัง
ไม่ได้ นางจะเดินเข้าไปตบหน้าเสี่ยวตั๊สักขาดเพื่อเรียกสติกลับมา แล้วทวาด
ใส่ดังๆ ว่าอย่ายืนบื้อรอความตาย!

เสี่ยวเปาสวมชุดพวกทหารอย่างรวดเร็ว พร้อมกับถือดาบเรียบร้อย
เสี่ยวตั๊เห็นสายตาดุดันจากหลังถึงอ๊ที่เตือนเป็นนัย จึงรีบเดินขาลั่นเข้ามา
หลังถึงต้องรีบแต่งตัวให้ และนางก็สวมให้ไม่ถูก เสี่ยวเปาจึงเข้ามาช่วยจน
สำเร็จด้วยดี

หลังถึงกับเสี่ยวเปาเอาเสื้อผ้าของพวกนางให้ทหารสวม แล้วลากไปนอน
หันหลังในห้องขังแทนพวกนาง พร้อมกับปล่อยม้วนผมให้ยาว แค้นี่พวกนาง
ก็มีตัวแทนแล้ว ทั้งหมดนี้ใช้เวลาอย่างรวดเร็วว่องไวด้วยความร่วมมือที่ดีของ
เสี่ยวเปา

หญิงสาวจัดการทหารไปที่ละนายอย่างเงียบเฉียบ และเป็นโชคที่เข้าข้าง
ทหารที่เฝ้ามีน้อย จึงไม่ต้องเปลืองแรงจัดการมากเพราะพวกทหารเมาจนหน้า

จะทิ่มพื้นอยู่แล้ว นางได้ชุดทหารมาสวมก่อนจะเดินออกไปพร้อมกันทั้งสาม
คนแบบเดียวกับที่พวกทหารเดิน

ช่วงเวลาที่คิดหาวิธีสะเดาะกุญแจ นางสังเกตและฝึกเดินอย่างที่พวก
ทหารทำไว้หมดแล้ว เมื่อถึงเวลาแหกคุกจะได้ไม่ผิดสังเกต เวลานี้สิ่งที่ควร
กังวลคือความซี้ซลาดของเสื้อตัวและเหตุไม่คาดฝัน พวกนางทั้งสามมุ่งหน้าไป
ยังกลองที่อยู่หน้าประตูวัง และหลบในพงหญ้าหรือพุ่มไม้เป็นระยะเมื่อมีทหาร
จำนวนมากเดินผ่าน ความมืดในยามราตรีช่วยอำพรางทั้งใบหน้าและรูปร่างได้
ดี เพราะจะไม่มีใครสังเกตเลยเมื่อฉากหน้าคือชุดทหาร

ใช่แล้ว กลองหน้าประตูวัง

เพื่ออะไรนะหรือ เดียวได้รู้กัน แต่ตอนนี้ต้องไปให้ถึงก่อน

สอง ลั่นกลองร้องทุกข์

ความอยุติธรรมนั้นมียู่ทุกยุคทุกสมัย แม้แต่ในยุคเทคโนโลยีที่
หลังถึงเคยอยู่ก็ยังมีสิ่งอยุติธรรมเหล่านี้ นางไม่แปลกใจและคิดหาวิธีที่จะดำรงชีพ
อยู่ในยุคโบราณนี้ให้ได้ด้วยลำแข้งตัวเอง

วันที่หลังถึงรู้สึกสิ้นหวังในจิตใจ นางได้ยินคำพูดหนึ่งของเสี่ยวตั๋งซึ่ง
สะกิดใจและจุดประกายความหวังในใจให้โชติช่วง

“ชาวบ้านตาสีตาสายังลั่นกลองร้องทุกข์ให้มีการพิพากษาว่าใครถูกใคร
ผิดได้ เหตุใดสุหนี่ของบ่าวถึงไม่สามารถทำได้”

คำพูดที่แฝงความสงสารในชะตาชีวิตของหลังถึงอ๊ี้ ทำให้เสี่ยวตั๋งอดอัน
ใจเกินจะทนจนต้องพูดออกมาเพราะรู้สึกถึงความไม่ยุติธรรมต่อเจ้านายตัวเอง

หลังถึงซึ่งนอนชมด้วยพิฆัฏและหมดแรงกับการสะเดาะกุญแจที่ยาก
เกินความสามารถ เริ่มค่อยๆ มีเรี่ยวแรงขึ้นมาจากคำพูดนั้น

‘ลั่นกลองร้องทุกข์’

หลังถึงถูกเน้นในอกด้วยความตื่นตัน อึ้งและตื้อไปชั่วขณะเมื่อได้ฟัง
เรื่องราวชีวิตที่บัดซบของหลังถึงอ๊ี้ ทำให้นางคิดว่ากระบวนการยุติธรรมในยุค
นี้คงถูกสุนัขคาบไปกินหมดแล้ว แม้จะท้อใจแต่ก็อยากจะมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่

ชีวิตที่น่ารันทดแบบนี้ถึงจะหนีออกไปได้ก็ต้องหนีไปให้ไกลที่สุด แล้วนางจะหนีไปที่ใด ในเมื่อโลกใบนี้คือความแปลกใหม่ไม่คุ้นเคย หากต้องหนีอย่างไร้จุดหมายและถูกตามล่าจนหาความสงบสุขในชีวิตไม่ได้ ก็คงต้องลุกขึ้นสู้!

ที่แท้ยังมีความยุติธรรมหลงเหลืออยู่ แค่ฝืนถึงอัสมองนิม อ่อนแอ หรืออาจจะตกใจเกินไปจนไม่ได้เรียกร้องสิทธิ์ที่ตัวเองควรมีเหมือนชาวเมืองคนอื่นๆ ที่เมื่อมีเรื่องเดือดร้อนก็มาลั่นกลองร้องทุกข์ได้ การจะลั่นกลองหน้าประตูวังได้จะต้องเป็นเรื่องคอขาดบาดตายที่ไร้หนทาง ไม่มีใครแก้ไขหรือช่วยเหลือได้จริงๆ และคนคนหนึ่งมีสิทธิ์ที่จะลั่นกลองหน้าวังเพียงสามครั้งในชีวิต กลองนั้นถูกเรียกว่า ‘กลองพิทักษ์ราชฎ’ ซึ่งหมายความว่าฮ่องเต้จะเป็นผู้พิพากษาและตัดสินด้วยพระองค์เอง ที่สำคัญ... กลองนั้นอยู่ไม่ไกลจากคุกหลวง

เฮอะ! ฝืนถึงถึงอัสมองนิมเวลาวังไปลั่นกลองอยู่หรวก พอเกิดเรื่องก็ถูกจับลากเข้าไปอยู่ในคุกใต้ดิน เทียนฉินนี่ร้ายชะมัด น่าสงสัยจริงๆ ว่าจะเป็นคนที่รู้เรื่องดีที่สุด แต่คงใช้อำนาจเพื่อให้เรื่องนี้เป็นไปตามที่ตนต้องการ โดยไม่ให้หลังถึงอัสสิทธิ์ไปลั่นกลองพิทักษ์ราชฎ ทั้งยังใช้ความโปรดปรานในการพูดรวบรัดตัดตอนตามที่ตนพึงใจ

หลังถึงเริ่มสงสัยว่า คำพูดโหมของสามีหลังถึงอัสที่ทำให้ฮ่องเต้ซึ่งพอมีคุณธรรมขนาดตั้งกลองให้ราชฎร้องทุกข์ได้ ตัดสินลงโทษผู้หญิงตัวเล็กๆ ได้อย่างโหดร้ายเช่นนี้

เสี่ยวเปาบอกว่าบิดาของหลังถึงอัสก็ไม่มีโอกาสได้ลั่นกลองร้องทุกข์เหมือนกัน เพราะเทียนฉินทำอะไรเรียบเรียบร้อยเสียงเหมือนแมวอย่างที่รอเชือดเหยื่อทีเดียวโดยไม่ให้ตั้งตัว ช่างร้ายกาจจนน่าขนลุก

หลังถึงได้ฟังเรื่องราวมาหลายส่วน รวมถึงคดีฆาตกรรมบุตรชายของเทียนฉินที่เสี่ยวเปายอมไขกัศนะว่าโดนใส่ร้ายแน่นอน นางจึงยอมเชื้อสักครั้งรอพิสูจน์ก่อน แต่ภายนอกยังต้องสร้างทำเป็นว่าบริสุทธิ์ผุดผ่องเต็มร้อย

แม้จะโดนกระสุนยิงจนพรุณทั้งตัวก็ให้ยืนกระต่ายขาเดียวไว้ เรื่องนี้ก็เช่นกัน

“เราจะต้องไปลั่นกลองพิทักษ์ราษฎร” หลังถึงพูดถึงเป้าหมายที่ต้องฝ่า
คมตาออกไป แม้จะต้องเอาศีรษะพุ่งชน ก็เป็นทางเดียวที่จะเดินหมากต่อ
วินาทีนั้นนางคิดอย่างรอบคอบและถ่วงถึงสถานการณ์ของตัวเอง หันไปก็
รอดยาก เทียนฉินเองก็ไม่ธรรมดา ควรจะลองเสี่ยงดูสักตั้ง เพื่อจะทวงคืน
ความบริสุทธิ์ให้ตนเองได้ใช้ชีวิตอย่างสงบ ดีกว่าไปทั้งที่ยังมีความผิดติดตัว

“เสี่ยวเปา เสี่ยวตี้ ข้าอยากรู้ค่าเงินในยุคนี้นี้” เรื่องเอาตัวรอดและปรับ
ตัวเหมือนกิ้งก่าเปลี่ยนสีไม่ใช่เรื่องยาก หลังถึงถามถึงค่าเงินเพื่อคำนวณ
บางสิ่ง แม้สาวใช้ที่รักดีทั้งสองคนจะสงสัยว่าทำไมนางถึงได้ถามเรื่องแปลกๆ
แต่ก็ยังคิดว่าเจ้านายคงจะหาเรื่องชวนคุยกระมัง พวกนางเลยอธิบายให้ฟัง
อย่างมีน้ำใจ

หลังถึงตั้งใจฟังจนจบแล้วขบคิดเรื่องอื่นต่อ นางได้กลิ่นแปลกๆ ของ
สถานการณ์เพราะการกระทำของเทียนฉินที่นางยังไม่เห็นหน้า ช่วงเวลานี้กำลัง
เฉลิมฉลองงานวันคล้ายวันประสูติของฮ่องเฮา พวกเชื้อพระวงศ์ ขุนนาง และ
ชนชั้นสูงคงไปรวมกันที่นั่นหมด จึงทำให้ทหารไปเฝ้าระวังในวังมากขึ้น แต่
จำนวนทหารที่เฝ้าคุกหลวงกลับลดลง เป็นโอกาสดีงามให้หลังถึงและสองสาว
ใช้หนีออกมาได้ทั้งสามคน

การใส่ชุดทหารเพื่อพรางตัวทำให้หลังถึงและผู้รักดีอีกสองคนเดินใน
วังได้อย่างสบาย แต่พวกนางต้องรีบที่สุด เพราะอีกไม่นานจะต้องมีทหารมา
เปลี่ยนเวรเฝ้า และคงสังเกตเห็นความผิดปกติแน่นอน การไปลั่นกลองให้เร็ว
ที่สุดคือเรื่องเร่งด่วน ปัญหาชิ้นใหญ่ตรงหน้านางเหลือแค่ทหารสองนายที่เฝ้า
ประตูทางออกตรงทิศใต้อยู่ หากผ่านประตูนี้ได้ นางก็จะไปถึงกลองพิทักษ์
ราษฎรได้ ซึ่งหลังถึงไม่สามารถลงมือทำร้ายทหารมากไปกว่านี้ได้ ไม่อย่างนั้น
การลั่นกลองอาจเสียเปล่าเพราะนางทำร้ายทหารในวังของฮ่องเต้

“ฮูหยินเจ้าคะ บ่าวกลัว...” เสี่ยวตี้ทั้งปากและมือสั่นเทาอย่างเห็นได้ชัด
นางกลัวความผิดที่หลังถึงกำลังทำมากจริงๆ ทั้งแหกคุกและทำร้ายทหาร โทษ
พวกนี้เพียงพอให้พวกนางโดนสั่งประหารทั้งโคตรได้

“เจ้าต้องเชื่อใจข้า” หลังถึงกตเสียงให้เบา ตอนนีพวกนางหลบอยู่ด้านหลังภูเขาลงขนาดใหญ่นี้ ซึ่งเป็นที่หลบภัยชั่วคราวเท่านั้น เพราะไม่ปลอดภัยในระยะยาว

“ปะ...บ่าว...” ด้วยความกลัวทำให้ปากสั่นลิ้นพันจนพูดออกมาไม่เป็นคำ ในดวงตาคู่สวยนั้นมีหยาดน้ำเอ่อล้น

หลังถึงจับมือที่เย็นเฉียบเหมือนน้ำแข็งของเสี่ยวตี้ไว้แน่นด้วยสีหน้าจริงจัง

“พวกเราไม่มีทางเลือกแล้ว เจ้าต้องเชื่อใจข้านะเสี่ยวตี้ ข้าจะไม่ยอมให้เจ้าเดือดร้อนแน่นอน หายใจเข้าลึกๆ ข้าๆ ตั้งสตินะเสี่ยวตี้”

หลังถึงขีดเหงื่อที่ผุดพราวเต็มหน้าผากเสี่ยวตี้ แล้วจับมืออีกฝ่ายไว้แน่น ให้เสี่ยวตี้หายใจเข้าลึกๆ แล้วหายใจออกช้าๆ ให้นางตั้งสติก่อน หากยังฝ่าไปทาคมดาบไปโดยไม่คิดถึงคนข้างหลังอีก เสี่ยวตี้อาจจะสติแตกเสียก่อน และสิ่งที่ทำมาทั้งหมดอาจจะพัง

ตอนนี้ไม่ใช่การเอาตัวรอดคนเดียว แต่มีพวกนางสองคนมาล่าปากพร้อมร่างนี้ อยู่ด้วยความจงรักภักดี และหลังถึงก็เข้าใจว่าความกลัวในเวลานี้ของเสี่ยวตี้เป็นเรื่องธรรมดาที่เกิดขึ้นได้ เพราะเป็นบ่าวรับใช้ ชีวิตทั้งชีวิตยอมขึ้นอยู่กับเจ้านาย

“พี่เสี่ยวตี้” เสี่ยวเป่ากลิ่นน้ำตาพลาบกลอดเสี่ยวตี้จากด้านหลังเงียบๆ ให้กำลังใจและปลอบประโลมผ่านอ้อมกอด อาการของเสี่ยวตี้ก็ค่อยๆ ดีขึ้นเมื่อพ่อนลมหายใจช้าๆ การเต้นของหัวใจที่แรงจนแทบจะทะลุออกมานอกอกก็เริ่มบรรเทาลง มือเย็นเฉียบที่ถูกหลังถึงกุมไว้ก็เริ่มอุ่นและสั่นน้อยลง สัญญาณที่ดีแบบนี้ทำให้หลังถึงส่งยิ้มบางๆ ให้เป็นการชื่นชม

“เจ้าเก่งมาก”

หลังถึงปล่อยมือจากเสี่ยวตี้ ไบหน้ากลับสู่ความสุข สองคิ้วของนางขมวดจนแทบจะผูกกันได้ นางเองก็เหนื่อยไม่แพ้ใคร เหนือไหล่ท่วมตัว กลิ่นอับชื้นทำให้อึดอัด คงเป็นเพราะชุดเกราะที่หนาและหนักนี้ทำให้รู้สึกเหมือน

แรงโน้มถ่วงเพิ่มมากขึ้น ร้อนจนครั้นเนื้อครั้นตัวด้วยพิษไข้ ใบหน้าแดงยิ่งกว่า
ตุตติง หลังถึงมีแรงฮึดสู้มาได้ถึงตอนนี้เพราะใจมุ่งมั่นไม่ยอมตายล้วนๆ

นางจะยอมแพ้แล้วล้มลงเพราะพิษไข้แค่นี้ไม่ได้ ข้าวและน้ำที่ให้หลังงาน
ไม่มากพอ ทำให้หลังถึงรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นตุ๊กตาผ้าที่ใส่หินไว้จนเต็ม มัน
หนักหน่วงและทรมานจนเหวี่ยงถูกหลังออกมาจำนวนมาก นางต้องยกมือขึ้น
ปาดเหงื่อบ่อยๆ แม้สายตาสายจะพร่าเลือนบ้างก็ต้องทน

เสียตัวกับเสียปากก็อดทนและมีอาการไม่ต่างกันนัก เพียงแต่น้อยกว่า
เพราะไม่มีพิษไข้เหมือนนาง เพราะเป็นสาเหตุหลักให้เสียตัวและเสียปากจึงล้ม
ไม่ได้ ตอนนี้หลังถึงกันแต่ใครไม่ออก คิดแต่จะทำอย่างไรให้ไปลั่นกลองได้
นางมีความผิดที่ถูกกล่าวหา หากหนีไปจะยิ่งเป็นการตอกย้ำว่าหลังถึงชั่วทำผิด
จริง นางจึงต้องเสี่ยงวิ่งเข้าไปในกองเพลิงนี้

จะอย่างไรให้ผ่านไปให้ได้ ทว่าจะผ่านไปได้อีกก็ต้องมีตราแสดงตัว
หลังถึงลงหาที่ซุกซ่อนแล้วแต่ไม่มี ตอนถอดเปลี่ยนก็ไม่มี นางจะชักว่าน
ไม่ได้ หากเสียงดนตรีจบลงก็จะถึงช่วงเวลาถวายพระพร อีกไม่นานคนก็จะ
ทยอยกลับยิ่งลำบาก กว่าที่จะสะเดาะกุญแจได้ครบคน ย่องไปทำร้ายทหาร และ
เดินผ่านหนทางคดเคี้ยว จนมารออยู่ตรงนั้นกินเวลาไปไม่น้อย

“ทำอย่างไรดีเจ้าคะ” เสี่ยวเปากระซิบถามด้วยความกังวล เมื่อเห็นว่า
หลังถึงล่าช้าผิดปกติ ทั้งที่พร่ำบอกจะให้เร่งรีบที่สุด

หลังถึงไม่ตอบ ทำเพียงแค่เฝ้าริมฝีปากแน่นพร้อมกับแอบกำหมัด รู้สึก
อับจนหนทาง แต่ไม่อาจแสดงความอ่อนแอหรือสร้างความหวาดกลัวให้ทั้งสอง
คนที่อยู่ด้านหลังได้ กว่าที่จะเรียกกำลังใจและพลังกลับมาได้ไม่ใช่เรื่องง่าย จะ
ทำมันพังแค่เพราะคำว่า ‘ไม่รู้’ ไม่ได้

หลังถึงถูกสายตาดึงคำถามนั้นกดดัน อยากจะเอาศีรษะโขกพื้นถ้าไม่
กลัวว่าจะเจ็บจนสลบไป และรอคนมาเชือดฐานแหกคุก ไม่ทันได้ใช้สิทธิ์ที่พึง
มี

‘เป็นไงเป็นกัน!’ มีวิธีหนึ่งที่แหะลักหน้อย แต่น่าจะใช้ได้ผล

หญิงสาวตัดสินใจอย่างเฉียบขาดทันที คงมีทางเดียวเท่านั้น หลังถึงกวาดตามองรอบด้านว่ามีทหารผ่านมาหรือมีการมาลัดเปลี่ยนใหม่ เมื่อเห็นแต่ความสงบเงียบ จึงลุกขึ้นเดินออกจากที่ซ่อนด้วยท่าเดินของทหารไปหาทหารสองนายที่ยืนเฝ้าประตู บนกำแพงต้องมีทหารคอยเปิดปิดประตูวังอยู่แน่นอน หัวใจนางเต้นรัวเร็ว หลังถึงแอบล้วงคอก่อนจะเดินออกไป ทั้งยังเดินเอียงซ้ายเอียงขวาไม่ตรงทาง

สองสาวใช้ได้แต่เบิกตากว้างเพราะห้ามเจ้านายสาวไว้ไม่ทัน จึงทำได้เพียงดูอย่างเงียบๆ และภาวนาต่อสวรรค์ให้เมตตาพวกนางด้วย

หลังถึงพะอืดพะอมเต็มที รู้สึกว่ามีของเหลวข้นเอ่อขึ้นมาถึงคอหอย นางได้กลืนนั้นในลำคอ จึงไม่รอช้าที่จะพุ่งไปหาทหารนายหนึ่ง พร้อมกับโก่งคออาเจียนเอาของเหลวสีขาวขุ่นที่มีกลิ่นเหม็นหึ่งออกมาใส่หน้าทหารนายนั้นเต็มๆ

“เฮ้ย! เจ้าบ้านี่ มาอ้วกใส่ข้า”

“อ้อ!”

“เหม็น... อ้อ!” ทหารอีกนายได้กลืนเหม็นและเห็นสภาพของเพื่อนที่ถูกอ้วกใส่เต็มหน้า ก็รีบยกมือขึ้นปิดปาก งอตัวกุมท้อง โก่งคออาเจียนแห่งออกมา

ให้ตายเถอะ! นางยอมเอาอาหารอันน้อยนิดในกระเพาะออกมาทั้งหมดเลยนะ จนทำให้หลังถึงแทบหมดแรง กระเพาะปั่นป่วนสุดๆ ยังดีที่มีออกมาพอให้คนรู้สึกขยะแขยงได้

เสียงร้องไวยวายพร้อมเสียงอ้วกของทหารสองนายด้านล่าง ทำให้พวกทหารที่อยู่บนกำแพงชะเง้อลงมามอง อาศัยแสงจากโคมหินด้านข้างที่จุดไฟให้สว่าง จึงเห็นภาพความน่าขยะแขยง พวกทหารบนกำแพงสองสามนายกุมท้องหัวเราะกันอย่างสนุกสนานบนความทุกข์ของผู้อื่น

“ข้าบอกแล้วว่าอย่าดื่มเยอะ” เสียงตะโกนกล้วหัวเรหาดังมาจากบนกำแพง

หลังถึงยินโนงนงนหัวเราะ ก่อนจะเซ็ดคราบเศษอาหารตรงมุมปาก แล้ว
หันไปทูปประตูปริมาณกับบันด้วยภาษามนุษย์ต่างดาว

“เปิดประตูลิ่ว!” นายทหารที่ถูกหลังถึงอาเจียนใส่เต็มหน้าจนต้อง
อาเจียนออกมาสองรอบ เสียงหัวใหญ่ตวาดพวกทหารที่อยู่บนกำแพงให้รีบ
เปิดประตู จะให้เขาไปหาแหล่งน้ำไหนที่ไกลที่สุดถ้าไม่ใช่หน้าประตูวัง

วิธีนี้จะสำเร็จไม่ได้ถ้าหลังถึงไม่ได้ข้อมูลจากเลียวเปามาว่า นอกประตู
นี้ก่อนจะไปถึงกลองพิทักษ์ราชฐานนั้นจะเป็นพื้นที่สำหรับชาวบ้านทั่วไปซึ่งมี
บ่อน้ำ

แอ็ด!

หลังถึงรู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอก เมื่อได้ยินเสียงเปิดประตู นาย
ทหารคนนั้นรีบวิ่งออกไปทันที ส่วนนางก็เร่งความเร็วขึ้น แอบเซล์มหัวทิ่มพื้น
บ้างจะได้ไม่มีพิรุณ แต่นั่นไม่ใช่การแสดง ผลคือเจ็บจนน้ำตาคลอ แต่ก็เพื่อ
ชีวิตนี้ นางจึงลุกขึ้นเดินเซต่อไปเรื่อยๆ แถมยังได้ยินเสียงหัวเราะไล่หลังมา

ช่างเป็นทหารที่อารมณ์ดีจริงๆ แต่ขาดวินัยอย่างเห็นได้ชัด หลังถึงก็ไม่
ค่อยแปลกใจ เพราะประตูวังทิศนี้ไม่ค่อยมีคนเข้าออกนัก นอกจากพวก
ชาวบ้านที่มารอลั่นกลองร้องทุกข์ พวกเขาจึงไม่ค่อยเข้มงวด ทว่าวันปกติทหาร
คงจะเฝ้าเยอะกว่านี้ แต่เพราะวันนี้เป็นวันมงคลเลยรีบเร่งได้ตามสบายกระมัง

กลองพิทักษ์ราชฐานถูกแขวนไว้กลางศาลาขนาดใหญ่กลางลานโล่ง
เป็นกลองหนังธรรมดา แต่มีขนาดใหญ่และมีไม้ตีแขวนอยู่ข้างๆ หลังถึงรีบ
สำรวจพื้นที่อย่างรวดเร็ว

คุกหลวอยู่ชั้นนอกสุดของวัง แต่มีการคุ้มกันที่หนาแน่น และการที่
หน้าประตูวังทิศใต้เป็นทางออกหนึ่งของวัง จึงได้สร้างศาลาเปิดโล่งและแขวน
กลองใหญ่ไว้ เพื่อให้คนที่เดือดร้อนมาร้องทุกข์ได้สามครั้งในชีวิต

เลียวเปาเล่าว่าปกติจะมีทหารเฝ้ายามและมีหัวหน้าผู้คุมมารับเรื่อง
ร้องเรียนของชาวบ้าน ทหารไม่มีสิทธิ์จะจับหรือห้ามมิให้ชาวบ้านมาลั่นกลอง
ร้องทุกข์ แต่อาจให้คำแนะนำที่ถูกต้องได้ เมื่อได้ฟังแล้วหลังถึงก็นึกชื่นชม

เล็กน้อยที่ส่องตัวยังมีวิธีเข้าถึงประชาชนเช่นนี้ด้วย

บ่อน้ำน้อยอยู่ห่างไกล แต่ถ้าง่วงไปก็ถึงเร็ว หลังถึงยังเห็นหลังนายทหาร อยู่เลย จึงรีบวิ่งเข้าไปในศาลาแล้วหลบอยู่ด้านหลังเสาใหญ่ โชคดีที่ทหารบน กำแพงไม่สนใจทหารขี่เมาเช่นนางแล้ว ที่นี้มีคบเพลิงส่องสว่างส่องสามอัน อาศัยแสงจันทร์และแสงดาวช่วย บรรยากาศเงียบจนได้ยินเสียงแมลงเล็กๆ ร้อง ชวนวังเวง ขณะที่รอบด้านโล่งมีหญ้าขึ้นประปราย มีพุ่มไม้เตี้ยๆ สองสาม พุ่ม

เสียวเปากับเสียวตี่คงเห็นแล้วว่านางออกมาได้แล้ว หลังถึงให้ทั้งคู่หลบ ให้ดีแล้วรอนางกลับไป เพราะนางไม่อาจพาทั้งสองคนมาได้

หลังถึงต้องรอให้เสียงรืนเริงในวังเงียบลงก่อน เวลาลั่นกลองจะได้ไม่ ถูกกลบด้วยเสียงดนตรี นางจะพลาดไม่ได้ มาถึงกลองแล้ว แค่อ้อมเท่านั้น หากในวังเงียบ ต่อให้มีเสียงคนคุย แต่เสียงกลองใหญ่ก็ต้องดังพอที่ส่องเต๋จะ ทรงรับรู้ถึงการมาร้องทุกข์

นางหนีไม่ได้ ถ้าหนี หอกแหลมคมจะตามหิมแทงนางไม่หยุด นางจะ พุ่งไปหักมัน แม้ตอนนั้นสถานะของนางจะเป็นรอง อาจจะหนีได้ไม่ไกลเมื่อพวง สองสาวใช้ไปด้วย พวกนางอ่อนแอเกินไป ถึงเสียวเปาจะดูพึ่งพาได้ที่สุดท้ายก็ถอย

อย่างน้อยในชีวิตบัดซบที่เป็นอยู่ตอนนี้ ก็ยังมีโชคเข้าข้างนางอยู่บ้าง ที่มาถึงเป้าหมายสำคัญได้

หลังถึงเหลือบมองหานายทหารที่วิ่งไปทางบ่อน้ำเป็นระยะ เขากำลังล้าง หน่ออย่างเอาเป็นเอาตาย เมื่อเสียงดนตรีจากในวังเงียบแล้ว หญิงสาวก็รวบรวม แรงเหือกสุดท้ายไปหยิบไม้ตีกลองคู่ที่แขวนอยู่ ไม้ตีสองอันขนาดยาวถึง ข้อศอก ตรงหัวกลมใหญ่หนาและหนักพอควร เรียวแรงของนางตอนนี้ยิ่งทำให้ รู้สึกเหมือนแบกหินกระสอบใหญ่

‘ต้องได้สิ หลังถึง อย่าให้ความเหนื่อยหรือพิษไข้ขโมยเอาเรียวแรงไป ตอนนี้นะ’ ก่อนหน้านั้นนางยังใช้แรงที่มีอยู่น้อยนิดวิ่งมาถึงกลองได้เลย เหนือ เริ่มออกเต็มแผ่นหลังและฝ่ามือ สายตาพร่ามัวเห็นแสงสว่างตรงบริเวณหลัง

ประตูลิขิตได้... เป็นแสงไฟคบเพลิง!

อย่าบอกนะ... พวกทหารรู้แล้วว่านักโทษหนีและกำลังแหกคอกมา หลังถึง
มองกลองใหญ่ที่แขวนอยู่ตรงหน้า ก่อนจะเงื้อมือขึ้นสูงๆ

ตึง!

หลังถึงยกไม้ตีขึ้นจนแขนสั่นพับๆ หลังจากนั้นก็ตีกลองลงไปครึ่งหนึ่ง
เสียงเบามาก เมาจนหน้าใจหาย

“บัดซบเอ๊ย!”

ตึง!

นางอยากจรร้องให้กับชีวิต ไม่เคยรู้สึกว่าจะตัวเองน่าสมเพชเท่านี้มาก่อน
เลย ไม่นึกเกินไปหรือแขนงเล็กกว่าไม้กลอง ยกแต่ละครั้งต้องใช้แรง
มหาศาล ถือได้ไม่ถึงนาที่แขนสั่นพับๆ ประหนึ่งแผ่นดินไหวหลายแมกนิจูด

ตึงๆ!

เหงื่อไหลเป็นสายลงมาตามหน้าผาก ก่อนจะไหลมาที่ตาคล้ายนางกำลัง
ร้องไห้ทั้งที่กำลังทำหน้าที่เคียดแค้นสุดขีด แค้นใจที่แค้นนางก็ไม่มีปัญญาทำได้
ไม่ใช่หลังถึงคนนี้ มันไม่เคยเกิดขึ้น นางไม่เคยจนหนทางกระทั่งแก้ไขอะไร
ไม่ได้ หลังถึงใช้หน้าผากที่เต็มไปด้วยเหงื่อแนบลงบนหน้ากลอง แล้วถอนหายใจ
เฮือกใหญ่ ก่อนจะก้มมองรองเท้าเก่าๆ ของทหาร แขนสองข้างทั้งแนบข้าง
ลำตัว มือก็กำไม้ตีกลองไว้แน่น

อุทยานหลวงในคำคืนนี้เต็มไปด้วยแสงจากโคมไฟหลากสีสวยงามที่
แขวนอยู่ตามต้นไม้ ล่องแสงสว่างไสวราวกับกลางวัน ในวันมงคลเช่นวันคล้าย
วันประสูติของสองเสาวหงส์เคอฮวา สถานที่อวยพรจึงถูกจัดขึ้นในอุทยานหลวง
เพลินนาสา ซึ่งเต็มไปด้วยดอกไม้บานาพรณที่เบ่งบานอวดประชันโฉมได้
แสงจันทร์ ศาลาใหญ่กลางอุทยานเพลินนาสาบรรจุคนได้หนึ่งร้อยคน บนแท่น
ยกสูงเหนือพื้นเป็นที่ประทับขององค์ฮ่องเต้กับสองเสาวหงส์และเหล่าพระสนมที่มา
ร่วมอวยพร

เหล่าขุนนางระดับสูงซึ่งมีโอกาสได้เข้ามานั่งในศาลาที่ถูกสร้างขึ้นด้วย
งบประมาณหนึ่งหมื่นตำลึง ที่ฮ่องเต้พระราชทานสร้างแด่ฮ่องเฮาหวังเค่อฮวา
ต่างก็พากันยิ้มแย้มด้วยความรู้สึกเป็นเกียรติ ส่วนบริเวณรอบนอกก็มีแท่นนั่ง
สำหรับพวกขุนนางทั่วไปและสุหยินที่มาร่วมงานด้วย

ศาลาจุ๊นเป็นชื่อที่ฮ่องเฮาหวังเค่อฮวาทรงตั้งขึ้นด้วยพระองค์เอง ตัว
ศาลานั้นต้องใช้เงินจำนวนมากเพราะสร้างจากของล้ำค่า ศาลาขนาดใหญ่เปิด
โล่ง มีผ้า幔บางโปร่งสีแดงปักลายเขว่นไ้วรอบด้าน ซึ่งเวลานี้ถูกรวบเก็บไว้
เรียบร้อย เสาหนาใหญ่ทำจากไม้หายากที่แกะสลักอย่างประณีตเป็นรูปหงส์
มังกรบินคู่กัน แทนสัญลักษณ์ความรกระหว่างฮ่องเต้กับฮ่องเฮา พื้นหินอ่อน
เรียบลิ้นแฉ้นเฉียบสีหาสะอาด รอบด้านศาลาเขว่นโคมดอกบัวอันเล็กๆ เป็น
จำนวนมาก ดูสวยงามราวกับดวงดาวประดับ

ตรงกลางศาลายามนี้นักดนตรีและนางรำได้ถอยออกไปแล้วเมื่อการ
แสดงจบลง เหล่าขุนนางต่างถือจอกสุราที่นางก้านลินีให้ยกขึ้นคารวะฮ่องเต้
กับฮ่องเฮา พวกขุนนางระดับสูงที่นั่งใกล้เหล่าเชื้อพระวงศ์ต่างลุกขึ้นยืนที่ละ
คน ก่อนจะกล่าวคำอวยพรถวายฮ่องเฮาด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

ทุกคนต่างมีรอยยิ้มให้กัน และสนทนากันอย่างครึกครื้น บริเวณด้าน
นอกที่เหล่าขุนนางชั้นรองนั่งอยู่ก็สนุกสนานไม่แพ้กัน แม้พวกเขาจะไม่มี
โอกาสได้เข้าไปนั่งในศาลาด้วย แต่แค่ได้อยู่ในสายพระเนตรฮ่องเต้ก็ถือเป็นการ
เริ่มต้นที่ดีแล้ว

“ขอให้ฮ่องเฮาทรงพระเจริญ และเป็นมิ่งขวัญแก่แผ่นดิน...” ได้เท่าหลัน
ยกจอกสุราขึ้นคารวะ พร้อมอวยพรถวายแด่ฮ่องเฮา แต่เขาพูดยังไม่ทันจบ
ฮ่องเต้ที่ประทับบนเก้าอี้มังกรตรงตำแหน่งประมุขยกพระหัตถ์ขวาขึ้นเป็น
สัญญาณให้ได้เท่าหลันหยุดพูดก่อน และทรงตั้งใจฟังที่ชนที่คนสนิทในมัว
มากกระซิบใกล้พระกรรณ

ได้เท่าหลันก้มหน้าถือจอกสุราอยู่ท่าเดิม พร้อมกับสงบปากอย่างรู้งาน
ขุนนางคนอื่นๆ เห็นดังนั้นก็แอบยิ้มเยาะเย้ยลับหลัง แต่ก็อยู่ในความเงียบสงบ

ทันทีเช่นเดียวกัน ตั้งใจมองสีพระพักตร์ของฮ่องเต้ด้วยความจริงจัง การอยู่ในวังที่เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมอันตรายเช่นนี้ สิ่งที่เขาต้องระวังที่สุดคือสีพระพักตร์ของฮ่องเต้ ที่ทรงหยุดการอวยพรของได้เท่าหล่นเช่นนี้ย่อมต้องมีเรื่องสำคัญแน่

“ฝ่าบาท...” ขณะที่คนสนิทของฮ่องเต้กระซิบกราบทูลเรื่องบางอย่างเสียงเบาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

ตึ้งๆ! ตึ้งๆ!

จังหวะนั้นเสียงลั่นกลองก็ดังมาถึงพระกรรมของฮ่องเต้พอดี รวมถึงคนอื่นๆ ที่อยู่ในอุทยานหลวงต่างก็ได้ยิน จึงพากันนั่งเงียบ จากความครึกครื้นกลายเป็นความวังเวงในพริบตาหลังจากที่เสียงกลองดังขึ้น

ไม่เคยมีใครอาจหาญลั่นกลองร้องทุกข์ในวันมงคลของมารดาแห่งแผ่นดินมาก่อนเลยตั้งแต่มีกลองร้องทุกข์ มีคนลั่นกลองร้องทุกข์ในเวลานั้นหรือวันมงคลฉลองวันคล้ายวันประสูติของฮ่องเฮา ช่างกล้าไปแล้ว ไม่รู้หรืออย่างไรว่าจะมีโทษถึงตาย!

“ใครช่างไม่รู้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ ไม่รู้หรืออย่างไรว่าเวลาไหนควรลั่นกลองพิทักษ์ราษฎร!” หนึ่งในขุนนางที่อยู่นอกศาลาเอ่ยทำลายความเงียบขึ้นมา

“เท่ากับหมิ่นพระเกียรติของฮ่องเฮา ฝ่าบาทต้องกริ้วมากเป็นแน่” เป็นเสียงของบรรดาฮุนขุนนางที่เริ่มกระซิบกระซาบกัน

“ลั่นกลองดังไปทั่วเช่นนี้ เป็นलगไม่ดีเลย”

ราษฎรมีทุกข์หนักขนาดลั่นกลองพิทักษ์ราษฎรในวันมงคลหรือเทศกาลมงคลเช่นนี้ จะเป็นการนำความอัปมงคลหรือความทุกข์มาทำลายความมงคลของวันนั้น ตามปกติจะไม่มีใครมาลั่นกลองเพราะราษฎรต่างก็รู้จักคุณค่าอันดี แล้วใครกันที่ท้าทาย!

ตึ้ง! ตึ้ง! ตึ้ง!

ไม่สิ้นปัญญา ไม่สิ้นหนทาง

หลังถึงใช้เชือกที่ห้อยอยู่กับคานศาลาผูกตรึงกลางไม้ตีกลองอันหนึ่งไว้ จะได้ไม่ต้องถือให้สิ้นเปลืองแรง เมื่อทุบแรงถือได้แล้วก็ใช้มือจับปลายไม้ไว้ แล้วเหวี่ยงไปตีกลองแทน แม้จะมีแรงไม่มากเท่าชายร่างถึก แต่แรงเหวี่ยงนี้ก็ช่วยให้เกิดเสียงดังก้องสะท้อน นางจึงพยายามตีต่อไป แม้จะมีทหารวิ่งออกมาล้อมตัวนางไว้ แต่พวกเขาก็ทำได้แต่เตือนในสิ่งที่นางทำเท่านั้น

“ห้ามลั่นกลองร้องทุกข์ในวันมงคลเธอ เพราะจะนำความอัปมงคลมาให้ งมลายสินดี”

หลังถึงรู้เพราะเสียงเปาเตือนแล้ว ทว่านางก็ตัดสินใจทำไปแล้ว และต้องเป็นวันนี้เท่านั้น เพราะวันนี้นางหนีออกมาได้อย่างลำบากยากเย็น วันอื่นคงไม่สามารถหนีได้อีกเพราะไม่มีโอกาสดีๆ แบบนี้

ห้ามฆ่าชาวบ้านที่มัลลกลองร้องทุกข์ แม้จะฝ่าฝืนข้อห้ามลั่นกลองในวันมงคลก็ตาม แต่จะมีโทษบียะสิบไม้ แล้วอย่างไร ไม่มีอะไรต้องเสียแล้วนี่ เสียงลั่นครั้งแรก แค่ถูกบียะสิบไม่ถึงตายหรอก

“หยุดนะ อย่าตายหรือ”

“นี่ ฟังอยู่หรือไม่”

“เจ้านี่ต่อต้านซะมิด”

หลังถึงไม่สนใจเสียงพวกทหารที่บ่นพึมพำอยู่นอกศาลา นางยังคงมุ่งหน้าในเป้าหมาย เสียงกลองดังขนาดนี้ในวันคล้ายวันประสูติของสองเฮา ฮ่องเต๋ไม่เสด็จมาทอดพระเนตรหน้าตาคนอยากตายที่สมองมีปัญหาก็คงแปลกแล้ว ตีงๆ!

“รอนานแล้วนะ ฮ่องเต๋ยังไม่เสด็จมาหรือ จะให้นางยืนตีกลองถึงเช้าหรือไง หมดแรงตายก่อนพอดี” หลังถึงกัดฟันกรอด ร่างก็โงนเงนไปมา ไม่ได้แสดงละครตบตา แต่เพราะนางเหนื่อยมาก ลมหายใจก็หอบถี่กระชั้น

“ถ้าฝ่าบาทไม่เสด็จมา ข้าจะไม่หยุดตีกลอง” นางยืนกรานหนักแน่นด้วยเสียงแหบแห้งและเบา แต่ก็พอให้ได้ยินกันถ้วนทั่วแน่นอน

ให้รู้ไปลี้ว่าจะนอนหลับกันลง เสียงกลองดังขนาดนี้ ยุคนี้ไม่มีเสียงรถ

หรือเสียงเครื่องจักรบกรวน การตีกลองใบใหญ่ย่อมมีเสียงดังไม่ธรรมดาอยู่แล้ว นางจะไม่หยุด ให้ตายก็ไม่หยุด จนกว่าจะสำเร็จ ชีวิตต้องไม่ลำบากหรือคอยหลบหนีเป็นนักโทษไปจนตาย!

“ข้าให้คนไปกราบทูลฝ่าบาทแล้ว”

“ดี” หลังถึงกัศตรัมฝีปากให้เจ็บเพื่อเรียกสติไว้ให้มั่นคงจนได้กลิ่นคาวเลือดในปาก ชีวิตรันทตตั้งแต่เริ่มต้น มาถึงก็อดอยากปากแห้ง นอนป่วย จนถึงขั้นแหกคุกทำร้ายคน มันไม่มีอะไรเลวร้ายไปกว่านี้แล้ว ไม่รู้ว่านางยืนตีกลองอยู่นานแค่ไหนจนปวดเมื่อยแขนไปหมด สองขาอ่อนไม่หยุด การมองเห็นก็พร่ามัวเต็มที เสียงรอบข้างดังหึ่งๆ เหมือนมีแมลงบินข้างๆ หูหลายตัว นำรำคาญมาก

“ฝ่าบาทเสด็จ!”

เสียงขานประกาศการมาถึงของฮ่องเต้เหมือนเสียงสวรรค์ หลังถึงถอดหมวกเหล็กของทหารออก เผยใบหน้าที่แท้จริงแล้วหยุดการตีกลอง หันไปมองบุรุษวัยกลางคนซึ่งมีรูปร่างสูงในชุดสีเหลืองทองอร่ามปักลายมังกร ไว่หนวดเคราดูเข้มขรึม ไม่ได้ชี้หรืออย่างที่นางคิด แต่กลับดูภูมิฐาน มีอำนาจบารมี แผ่ความกดดันจนทำให้นางหลุดตัวนั่งลงกับพื้น

ไม่ใช่ความกลัวเกรง แต่เป็นความเหนื่อยล้า

“หลังถึงอู่”

สุรเสียงที่แผ่วเบาทำให้หลังถึงแทบจะเคลิ้มหลับ นางหรีตาลงครึ่งหนึ่ง ไม่คาดคิดเลยว่าฮ่องเต้ในยุคนี้จะมีเสียงนำฟัง แม้จะแก่คร่าวพอก็ตาม ทั้งที่ตอนแรกดูแผ่ความกดดันน่าเกรงขามขนาดนั้น

“ฝ่าบาทเพคะ หม่อมฉันขอพระเมตตาจากพระองค์เพคะ ได้โปรดช่วยหม่อมฉันด้วย”

หลังถึงเอ่ยเสียงแทบเบาหวิวคล้ายจะเป็นลม แต่ยังพยายามควบคุมร่างที่โง่งนจะล้มลงให้หยุดขึ้น นางช้อนตาขึ้นมอง แว่ตาสะท้อนความมุ่งมั่นและเด็ดเดี่ยว ไม่มีแม้แต่ น้ำตาสักหยด ยกเว้นเหงื่อที่ไหลรินแทนน้ำตา

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าทำความผิด...”

“หม่อมฉันรู้ทุกความผิดที่หม่อมฉันกระทำให้ไปทั้งหมดพะคะ” หลังถึง ตัดบท ตอบเสียงเด็ดเดี่ยว รู้ว่าไม่ควรเถียงย้อนโต้ แต่นางมาจากยุคเทคโนโลยี มีสิทธิ์ในความเป็นมนุษย์ที่จะเรียกร้องความยุติธรรมให้ร่างใหม่ของตัวเอง “แต่เรื่องเดียวพะคะฝ่าบาท... ที่หม่อมฉันไม่อาจยอมรับได้”

เอือก เหนื่อย จะหลับอยู่แล้ว หญิงสาวซึ่งตาเต็มที่ “หม่อมฉันไม่ได้มา บุตรชายของอัครมหาเสนาบดีเทียนฉิน หม่อมฉันถูกใส่ร้าย และหม่อมฉัน ต้องการใช้สิทธิ์ในการลั่นกลองร้องทุกข์ให้พิสูจน์ทุกข้อกล่าวหาของอัครมหาเสนาบดีเทียนฉินพะคะ”

พูดแต่เนื้อไม่เอาหน้า หลังถึงต้องประคองสติที่มีไว้สูดชีวิต เพื่อยืนกราน ความตั้งใจและความบริสุทธิ์ของตัวเอง ขนาดอ่อนแรงมาก นางยังพูดประโยค ยาวๆ ออกมาได้โดยไม่หอบหายใจ ก็นับว่าฝืนเต็มที่ จะขาดช่วงไม่ได้

“เจ้ากล่าวหาว่าเราไม่ยุติธรรมกับเจ้าหรือหลังถึงอ้อ” ช้องเต๋ตรัสถามด้วย สຽງเสียงเข้มขึ้น แต่ไม่อาจกระตุ้นต่อมความกลัวใดๆ ของหลังถึงได้ เพราะนาง มุ่งไปที่อื่น ไม่ใช่หูเสียงหรือสีหน้าของช้องเต๋ว่าอยู่ในอารมณ์ไหน

‘ยุติธรรมกับผีนะสิ! ไม่อยากจะพูดให้กริ้วจนเส้นพระโลหิตในสมอง แตก’ นางจึงต้องพูดประจบไว้ก่อน

“ทรงยุติธรรมกับหม่อมฉันพะคะ เมื่อพระองค์เสด็จมาที่นี่ มารับเรื่อง ร้องทุกข์ของหม่อมฉันด้วยพระองค์เอง”

“เจ้าลั่นกลองในวันมงคลของสองเฮา”

นี่เป็นการบอกนัยๆ ว่าไม่รับเรื่องร้องทุกข์ของนาง เพราะความผิดที่ลั่น กลองในวันมงคลของสองเฮานะหรือ หึๆ

“หม่อมฉัน... ขอให้พระบารมีและพระเมตตาของสองเฮา... ทรงช่วยให้ หม่อมฉันพ้นจากความทุกข์นี้ด้วยพะคะ ให้การลั่นกลองในวันนี้เป็นการบอก ถึงความมีคุณธรรมสูงส่งของสองเฮา ที่ทรงช่วยประหารราษฎรให้อยู่เย็นเป็นสุข ปราศจากความทุกข์ทั้งปวง”

หลังถึงท่าเสียสละอื่นให้เล็กน้อย ก่อนจะขอศิโรตม์ให้แก่วันมงคลของ
ของเฮา ที่จะช่วยให้นางพ้นจากมลทินที่ถูกใส่ร้าย หากไม่สอพลอ อำนาจเมตตา
ไม่เกิด

หลังถึงได้ยินเสียงถอนพระปัสสาสะของฮ่องเต้ คงไม่รู้จะหาข้ออ้างไหน
มาตึงนางให้ลงเหวอีก นางรู้สึกขนหัวลุกเมื่อสายพระเนตรของฮ่องเต้นั้นมีแรง
กดขี่บางอย่าง

นางพูดอะไรผิดหรือ

“เจ้ามีความผิดมากมาย ที่ไม่มีสิทธิ์มาลั่นกลองด้วยซ้ำ ยังมีหน้ามา
เรียกหาความยุติธรรมอีกอย่างนั้นหรือ”

น้ำเสียงเนินบาทที่กล่าวคำพูดเสียดสีนั้น ไม่ใช่สุรเสียงทุ้มนุ่มอบอุ่นและ
ทรงพลังของฮ่องเต้อย่างแน่นอน หลังถึงเงยหน้าขึ้นมองต้นเสียงที่แทรกเข้ามา
ด้วยความสงสัย

ความพรวนเริ่มชัดเจนนับตั้งแต่เมื่อนางเพ่งสมาธิอย่างเต็มที่ และเมื่อได้
แขนเสื้อที่ใช้เลียบวาทกิจลงบนแขนเพื่อให้ร่างกายตื่นตัว ความเมื่อยล้าที่รุมเร้า
ร่างกายถูกกดไว้ภายใต้ความสนใจใหม่ของนาง บุคคลที่สามซึ่งเป็นเจ้าของ
ถ้อยคำเสียดสีเย้ยหยันในการกระทำของหญิงสาวก้าวมายืนอยู่ข้างพระวรกาย
ฮ่องเต้ หลังถึงเห็นแวบแรกก็อดรู้สึกสะท้านวบในใจไม่ได้ ไม่คิดว่าในยุค
โบราณแบบนี้จะมีคนหน้าตาดีด้วย

ไม่ผิด หน้าตาดีมีเสน่ห์ ดึงดูดสายตาคนให้จ้องมอง ใบหน้าของบุคคล
ที่สามนั้นหล่อเหลาชวนมอง คิ้วเข้มเฉียงขึ้นเหมือนคิ้วมังกร ภายใต้คิ้วมีดวง
ตาเรียว หางตาสูงขึ้นดูคมเหมือนดวงตาของเหยี่ยวนักล่า ขนตาเป็นแพรว
จมูกโด่งเป็นสันเด่น ริมฝีปากบางเฉียบสีชมพู ผิวขาวเหลืองเนียนมากเหมือน
ผิวผู้หญิง แต่ลักษณะเหล่านี้ไม่ได้ทำให้ชายหนุ่มดูสำอางนัก ประกอบกับความ
สูงประมาณร้อยแปดสิบเซนติเมตร ทั้งยังมีลาดไหล่กว้าง แม้กระดุกข้อจะใหญ่
แต่กลับดูสมส่วนมีพลังน่ายำเกรง

“ผ่านไปไม่นาน ก็จำข้าไม่ได้เสียแล้วหรือ” เมื่อสัมผัสได้ว่าสายตา

หลังถึงอิที่มองเขาเต็มไปด้วยความแปลกใหม่ คล้ายมองคนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ชายหนุ่มก็ยกยิ้มมุมปากดูแคลน ไม่ได้แปลกใจกับสายตาแบบนั้น แต่เขากลับมองว่าเป็นสายตามารยาชนให้คนสงสารมากกว่า สงสัยเขาคงจะลงโทษหญิงผู้นั้นน้อยเกินไป นางถึงยังมีมารยามาใช้สายตาแบบนี้กับเขาได้ แค่วีรกรรมที่นางก่อ เขาก็ไม่แปลกใจเลยว่าสันดานแบบนี้จะโผล่ออกมายุามที่ชีวิตเฉียดใกล้ความตาย นางเรียกร้องความสนใจจากเขาไม่ได้หรอก

“ท่านเป็นสามีข้าหรือ” หลังถึงกะพริบตาถี่ๆ เรียกสติกลับมาจากรูปโฉมหลวงตา เมื่อเขาเอ่ยประโยคนั้นออกมาด้วยสายตาและท่าทางที่เป็นอริและมีความสมเพชดูแคลนนาง หญิงสาวจึงลองทบทวนประวัติเจ้าของร่างอีกครั้ง ก่อนจะหวัดสายตาดูขึ้นมองใบหน้าหล่อเหลาที่ใช้สายตาเย็นเยือกมาดร้ายจ้องมองนาง ไม่มีความเมตตาปราณี ดูจพวานปานกล้าที่มองเหยื่อเพราะหมายจะสังหาร

อัครมหาเสนาบดีเทียบฉิน!

เทียบฉินเพียงแค่อุบัติวาทะขึ้นกับคำถามของหลังถึงอิ และใช้รอยยิ้มเหยียดมุมปากเป็นคำตอบให้นางเข้าใจแทน

เขาต้องสมเพชในคำถามบ้าบอแน่ ถ้าถามได้อย่างไรว่าเขาเป็นสามีหรือไม่ ตอนนั้นฐานะของนางเป็นนักโทษ ยังจะเป็นภรรยาของคนชั้นสูงอย่างเขไปอีกหรือ

“แต่ท่านยังไม่หย่าข้า” หลังถึงยิ้มน้อยๆ ให้เทียบฉิน ดวงตาสะท้อนความเฉยชา ทว่าแฝงความท้าทาย ทำให้นางได้เห็นว่าเปลือกตาของเขาเริ่มกระตุก

เขาหย่าเจ้าของร่างนี้ไม่ได้ เพราะเป็นสมรสพระราชทาน บิดาของเขาเป็นคนทูลขอ แม้ตอนนี้นางจะถูกใส่ร้ายหรือมีพื้นเพครอบครัวไม่ดีแล้วก็ตาม เขาจึงคิดจะใช้ความผิดและความตายมาหย่ากับร่างนี้ หลังถึงไม่แน่ใจว่าสิ่งที่เขานั้นผิดมากแค่ไหนกับการทำแบบนี้ต่อภรรยาพระราชทาน แต่ความผิดที่เจ้าของร่างนี้โดนลงโทษ ส่องเต้ไม่ทรงคัดค้านอะไร อาจจะลงโทษได้ แต่หย่า

ไม่ได้

เรื่องนี้นางไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่ตอนนี้นางยังเป็นผู้หญิงใหญ่ของท่าน
อัศรมหาเสนาบดีเทียนฉิน แม้จะถูกลงโทษที่กระทำผิดก็ตาม นางฟังมาจาก
สองสาวใช้ล้วนๆ

“ฝ่าบาทเพคะ” หลังก้มหน้าไปก้มหมอบทางช่องใต้ที่ทอดพระเนตรสถาน-
การณ์เงียบๆ โดยไม่ตรัสอะไรสักคำ

“หม่อมฉันลั่นกลองร้องทุกข์ ขอพิสูจน์คดีฆาตกรชายสามี่ของตน ให้
ความผิดของหม่อมฉันผ่านกระบวนการยุติธรรมที่ควรจะเป็นด้วยเถอะเพคะ
หม่อมฉันถูกลากเข้าคุกหลวงด้วยความอยุติธรรมที่อัศรมหาเสนาบดีเทียนฉิน
มอบให้”

หลังก้มรูสึกว่าไร่นออบบนแผ่นหลังลุกเกรียว เพราะมีกระแสน้ำอย่าง
ส่งมาดซ่ม เป็นสัญญาณเตือนเมื่อนางกราบทูลช่องใต้ด้วยน้ำเสียงที่เด็ดเดี่ยว
มั่นคง นางไม่ใช่หลังก้มอ้อ แต่คือหลังก้ม ผู้มาจากโลกอนาคตที่เจริญรุ่งเรือง
ชีวิตที่สองนี้นางจำเป็นต้องกลัวใครมาข่มอีกหรือ มีสองมือสองเท้าหนึ่งสมอง
ที่พกพามาจากโลกอนาคต ถ้านางไม่ตาย ก็เตรียมตัวถูกตอบโต้กลับให้ดี

“แต่เจ้าทำผิดอย่างใหญ่หลวง” เทียนฉินเอ่ยเสียงเย็นด้วยแววตาที่แฝง
ความดุร้าย ชวนข่มขวัญคนถูกมอง บรรยาการกดดันจนทุกคนพานรู้สึกแน่น
หน้าอก

“ทำผิดอะไรหรือเจ้าคะ” หลังก้มยืนวนกวนประสาทด้วยการทำหน้าตา
ใสซื่อถามกลับ “หรือเพราะข้าฆาตกรชายของท่านซึ่งเป็นความผิดใหญ่หลวง
ข้าไม่ได้เป็นคนทำ ล้วนเป็นการใส่ร้าย”

ตลก! แลลูกที่เกิดจากอนุที่ไม่ได้ตบแต่ง และลูกของอัศรมหาเสนาบดี
เทียนฉินไม่ได้เป็นเชื้อพระวงศ์เสียหน่อย ที่เรื่องใหญ่โตขนาดที่เขามีอำนาจ
ลงโทษเจ้าของร่างนี้ได้อย่างโหดเหี้ยมไร้ความยุติธรรม หรือในยุคนี้มีกฎหมาย
ให้สามีสงโทษตามที่เห็นสมควรได้ ผิดถูกอย่างไรนางต้องรับให้ถึงที่สุดก่อน

“ถ้าจะกล่าวถึงความผิดอื่นที่ท่านกดดันข้าให้ได้รับความอยุติธรรม แหก

คุก และทำร้ายทหารจนสลบละก็ คงเป็นความผิดของท่านด้วยเช่นกัน เพราะท่านเป็นต้นเหตุ ยัดเยียดความผิดให้ข้าโดยไม่ผ่านกระบวนการพิสูจน์ใดๆ ตามกฎหมาย และ..." ดวงตาของหลิ่งถึงเผยรอยยิ้มหวานหยด แม้จะทำหน้านิว้คิ้วขมวดยามที่โต้เถียงก็ตาม

"ท่านอัศวินหาเสนาบดีเทียบฉิน เป็นสามี่ถูกต้องตามจารีตและกฎหมายของข้า ความผิดของภรรยา ก็คือความผิดของสามี่ด้วยเช่นกัน!"

'ลูกของเขาตาย แล้วมาโกรธแค้นจนลากนางเข้าคุก ไปกราบทูลอะไร ช้องเต็กัน เขาถึงมีสิทธิ์มาควบคุมการลงโทษนางทุกอย่างเช่นนี้ ไม่มีการพิสูจน์หาความจริงให้ชัดเจนก็รีบด่วนตัดสิน' นางจึงต้องเรียกร้องความยุติธรรมให้ตัวเอง ด้วยไม่ยอมใช้ชีวิตแบบหลบหนีในฐานะนักโทษ

หลิ่งถึงพูดในใจพลางขยับมุมปากเล็กน้อยคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม ดวงตาคู่สวยแวววาวด้วยหยาดน้ำบางๆ ยิ่งทำให้นางเป็นหญิงสาวที่น่าสงสารและบอบบาง ชัดกับคำที่แฝงความท้าทายอย่างมาดมั่นโดยสิ้นเชิง และสิ่งหนึ่งที่ทำให้เกิดความคลางแคลงสงสัยคือ เมื่อช่องเต้ได้ฟังที่นางพูดก็มีสีพระพักตร์ซีดลงอย่างเห็นได้ชัด รวากับว่านางไปสะกิดต่อมบางอย่าง หรืออาจจะทรงคิดไม่ถึงว่าช่องโหว่ที่คนฉลาดอย่างเทียบฉินมองข้ามไปจะย้อนกลับมาทำร้ายเขาได้

หรือช่องเต้กับเทียบฉินจะมีความลับอะไรที่กระทำกับหลิ่งถึงอี่หมายความว่าสมรู้ร่วมคิดกันเช่นนั้นหรือ ก็อาจเป็นไปได้ เพราะเรื่องนี้ดูเลื่อนลอยแปลกๆ หลิ่งถึงรู้สึกทะแ่งๆ ตั้งแต่ได้ยินเรื่องราวเจ้าของร่างนี้แล้ว

บางครั้งคนฉลาดวางแผนกับคนโง่ๆ จนไม่ได้คิดให้รอบคอบ เพราะคนโง่ไม่มีทางพลิกแพลงและพบช่องโหว่ของแผนการนั้นได้อย่างแน่นอน หลิ่งถึงอี่หัวอ่อนเกินไป ไม่มีทางพลิกสถานการณ์หรือพบช่องโหว่ของแผนที่เทียบฉินทำไว้อย่างลวกๆ เขาถึงได้นิ่งนอนใจ และคาดไม่ถึงกับสิ่งที่นางทำไปทั้งหมดในวันนี้ มันกะทันหันและเร็วเกินกว่าที่เขาจะรับมือได้ หรือเขาจะไม่ได้ฉลาดอย่างที่คิด ไม่มีใ้ไหนพริบจะแก้ไขสถานการณ์

นี้อาจเป็นจุดอ่อนของคนฉลาด แต่หลังถึงก็ไม่วางใจนัก อาจจะมီးไรซ่อนอยู่หลังจากนี้ และคิดว่าคงต้องหาคำตอบกับเรื่องนี้ให้ได้ แต่ที่แน่ๆ คือ...

“เจ้าชูช่าหรือ” ใบหน้าหล่อเหลาของเขายังคงมีความสงบนิ่ง แต่กลิ่นไต้มน้ำที่กำลั่งกอดตัวนั้นเขียวกรากรุนแรง ร่างสูงใหญ่แผ่รังสีอำมหิตออกมา ดวงตาคมคุ่นดำสนิทเหมือนเหล็กที่ยากจะหยั่งถึงความคิด แม้แต่น้ำเสียงก็ทุ้มลึกเกินกว่าจะคาดเดาอารมณ์ของเขาได้

ผู้หญิงคนนี้จะลากเขาติดร่างแหไปด้วยประโยคที่ว่า ‘ภรรยาผิด สามีต้องผิดด้วย’ อย่างนั้นหรือ นางหาข้ออ้างนี้มาใช้กับสถานการณ์เอาตัวรอดได้อย่างน่าประหม่อมให้จริงๆ แต่ในสายตาของเขาช่างน่าสมเพชสิ้นดี ทั้งยังไร้สมอง ไม่กล่าวความผิดที่ตนสังหารเด็กบริสุทธิ์ แต่โทษต้นเหตุเช่นเขาที่ทำให้นางต้องแหกคุกและทำร้ายทหาร

“ฝ่าบาทเพคะ” หลังถึงไม่ตอบคำถามนั้น แต่กลับหันไปกำนบช่องเตี้ยที่ยื่นทอดพระเนตรสถานการณ์อยู่เงียบๆ

“หม่อมฉันขอเวลาหกสิบวันในการพิสูจน์ความผิดของตัวเอง ที่ขอเวลานานเช่นนี้เป็นเพราะหม่อมฉันต้องรับโทษแหกคุกและทำร้ายทหาร รวมถึงลักลอบในวังมัจฉล อาจจะมีบาปเจ็ดพันปีพิสูจน์ตัวเองไม่ไหว หม่อมฉันต้องการเวลาในการรักษาด้วย ส่วนเรื่องการฆ่าบุตรชายสามีกับหญิงอื่น หากหม่อมฉันกระทำผิดจริง หม่อมฉันพร้อมถูกลงโทษตามกฎหมาย และหย่าขาดกับตระกูลเทียนโดยสมบูรณ์ด้วยความผิดที่ชั่วร้าย แต่ถ้าหม่อมฉันถูกใส่ร้าย ก็ขอให้ทรงเมตตาให้หม่อมฉันหย่าขาดกับตระกูลเทียน และให้อัครมหาเสนาบดีเทียนฉินชดใช้ความเสียหายแก่หม่อมฉันเป็นเงินแปดพันตำลึงในการใช้ชีวิตใหม่ และสามารถแต่งงานใหม่ได้เพคะ!”

หลังถึงตั้งใจจะพิสูจน์ความจริงนี้ และให้เทียนฉินชดใช้ค่าเสียหายให้บานตะไทเลยทีเดียว จะได้คิดวางแผนและหาทางออก หากมีความผิดจริงนางจะได้หาทางหนีได้ทันทั่วๆ แต่อย่างน้อยให้นางได้พิสูจน์ตัวเอง แม้จะเป็นเรื่องที่เสี่ยงสำหรับคนไม่รู้อะไรเลยอย่างนาง

เพราะต้องการเรียกค่าเสียหาย หากความจริงเปิดเผยว่าร่างนี้เป็นผู้บริสุทธิ์ไม่ใช่ฆาตรฆาเด็ก คิดถึงเงินแปดพันตำลึง หญิงสาวก็รู้สึกเหมือนมีพลัง เรี่ยวแรงบังเกิดขึ้นมารวกับมีปาวหารีย์ หัวใจพองโตขอบกล ทั้งที่กำลังเผชิญกับความตึงเครียดอยู่ก็ตาม

จริงๆ ที่ทำอยู่ตอนนี้ หลังถึงรู้ตัวดีว่าเป็นสุนัขจวนตรอกที่หาทางรอด จนน่าสมเพช เทียนเงินมีอำนาจ มีเงิน และมีทุกอย่างที่เหนือกว่า ย่อมต้องชนะ และผลักดันให้นางกลับสู่การเป็นฆาตรฆาเด็กเช่นเดิมได้ง่าย หากไม่ดั้นร่นเอาตัวรอด ชีวิตจะมีความหมายอะไร ทุกอย่างต้องเสี่ยงต้องลงทำ แม้โอกาสที่จะชนะมีน้อยก็ตาม

ทุกคนที่ได้ยินคำพูดของหลังถึงต่างพากันตกตะลึงไปชั่วขณะ ไม่คิดว่านางจะพูดเพื่อเจ้อได้ขนาดนี้ ผู้หญิงในยุคนั้น หย่าแล้วจะแต่งงานใหม่ พร้อมค่าเสียหายที่ให้ชดใช้ใหญ่โตยิ่งกว่าภู่เขาไ้ชานแบบนั้น ออกจะเพ้อไปมาก

“ความผิดของเจ้า เราได้มอบหมายให้อัครมหาเสนาบดีเทียนจินเป็นผู้จัดการ ด้วยเป็นเรื่องในครอบครัว เขาต้องการจะพิสูจน์หรือไม่ก็อยู่ที่เขา การลงโทษที่เจ้าได้รับนั้นเป็นสถานเบาที่สุด ด้วยเป็นภรรยาพระราชทานจึงไม่อาจหย่าได้ แต่ก็จำต้องลงโทษตามความผิด ทว่าโทษของเจ้าไม่ถึงขั้นประหาร ด้วยเด็กผู้นั้นเกิดจากอนุภรรยา หากเจ้าคิดว่าสามีไม่ยุติธรรม จะขอหาหลักฐาน พิสูจน์ความจริงด้วยตัวเอง เราก็ยอมอนุญาตทุกคำขอที่กล่าวมา”

ฮ่องเต้ทอดพระเนตรสีหน้ามอดม่นเด็ดเดี่ยวของหลังถึงอย่างใช้ความคิด แต่ไม่นานก็ตรัสบางอย่างที่นางเข้าใจผิดให้กระจ่าง และพระราชทานอนุญาตตามคำร้องขอของนาง ในเมื่อนางได้ลั่นกลองร้องทุกข์แล้ว

เทียนจินมองหญิงสาวที่เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ เมื่อได้แหกคุก มาลั่นกลองร้องทุกข์ เขาไม่คิดว่านางจะเรียกร้องอะไรแบบนี้ นางเคยรักเขามาก จนเขาคิดว่าชีวิตนี้การจะสลัดผู้หญิงที่น่ารังเกียจคนนี้ออกไปจากชีวิตนั้นเป็นเรื่องยาก แต่เวลานี้ในดวงตากลมโตคู่หนึ่งกลับไม่มีความรักหรือความอาลัย อารมณ์ใดๆ หรือการที่เขาโหดร้ายต่อนางจะทำให้นางแค้นใจมาก คนอย่าง

เทียนฉินไม่ได้กลัวว่านางจะมาแก้แค้น และเขาไม่รู้สึกใดๆ กับการเปลี่ยนไปของหลังถึงอี่

หากนางคิดจะต่อกรกับเขาจริงๆ เขาจะทำให้นางเสียใจที่สุดที่ไม่ยอมโดนทรمانในคุกจนตายไป ในเมื่อวิ่งเข้าหาไฟอย่างไม่กลัวตาย เขาก็พร้อมจะสนองให้ คิดว่าทำอย่างนี้แล้วจะทำลายอำนาจและชื่อเสียงของเขาได้หรือ นางจะไม่มีวันได้เงินสักอี่แปะเดียวจากเขา และไม่มีวันที่นางจะเป็นผู้บริสุทธิ์ในข้อกล่าวหาของเขาได้!

ฮ่องเต้เลิกพระชนงขึ้นสูง มุมพระโอษฐ์ยกขึ้นเล็กน้อย ทอดพระเนตรไปทางเทียนฉิน แล้วก็หันกลับมาตรัสกับหลังถึงต่อ

“เราใช้เวลาเจ้าหาหลักฐานมายืนยันความบริสุทธิ์ของตัวเองสามสัปดาห์ ในส่วนของโทษหนักคุกและทำร้ายทหาร รวมทั้งลั่นกลองในวันมงคล เราจะลงบัญชีดำไว้ก่อน ครบสามสัปดาห์ เราจะตัดสินโทษของเจ้าด้วยตัวเอง”

ฮ่องเต้ทรงประกาศออกมาด้วยสุรเสียงหนักแน่นที่สะท้อนเข้ามาในหัวของหลังถึง นางรู้สึกเหมือนอยู่ระหว่างสวรรค์กับนรก แต่นี่คงเป็นทางเดียวที่จะทำได้เพื่อให้มีชีวิตที่ดีในอนาคต นางจะต้องผ่านด่านนี้ไปได้ แม้เท่าๆ จะอยู่ฝั่งสวรรค์ มีความสุขที่คิดถึงความสำเร็จของตัวเอง ทว่าเท่าๆ ชาติอยู่ในนรกก็จะแสนร้อนรนหน่อยๆ กับชีวิตบัดซบที่ถูกใส่ร้ายจนมีคดีติดตัวแบบนี้ก็ตาม

“เป็นพระมหากษัตริย์คุณอย่างหาที่สุดมิได้พะยะ” หลังถึงประสานมือโขกศีรษะกับพื้นเบาๆ สามครั้งด้วยความซาบซึ้งใจ “ฝ่าบาทพะยะ หม่อมฉันกลับจวนและดำรงตำแหน่งฮูหยินใหญ่ต่อไปได้ใช้หรือไม่พะยะ”

นางจะลืมความสำคัญข้อนี้ไปไม่ได้ การสืบหาความจริงจำต้องอยู่ในจวนที่เกิดการกระทำผิด หากอยู่นอกจวนอัศวินหาเสนาบดีเทียนฉิน ก็จะสืบหาหลักฐานมาพิสูจน์ได้ยากมาก ยังมีคนคิดจะขัดขาให้นางแพ้อยู่แล้ว ยิ่งต้องรอบคอบและระวังให้มากที่สุด อยากได้ลูกเสีย ก็ต้องเข้าถ้ำเสือ อีกอย่าง... นางก็ไม่อยากลำบากอยู่ข้างนอกด้วย อย่างน้อยอยู่ในตำแหน่งฮูหยินใหญ่จะได้มีบริวาร มีข้าวกิน และอยู่สบายหน่อย

ไม่คับที่ แม่คับใจ แต่ก็อยู่ได้

เมื่อหลังถึงเอ่ยคำพูดห้าวหาญออกไป เทียนฉินก็หันมามองนางช้าๆ ด้วยสายตาคมกริบ เป็นเชิงว่าเจ้ากล้ามาก และนางก็ส่งสายตาดูกลับไปยังอย่างสวยงามเป็นเชิงว่า...แน่นอนเจ้าค่ะ

“แน่นอน เจ้ายังคงเป็นสุหยินใหญ่เช่นเดิม”

คำตอบที่ชะตานางถูกตรัสออกมาด้วยความสงบทว่าทรงพลัง ชวนให้หลังถึงอุ่นใจอย่างยิ่ง ที่ในที่สุดนางก็ไม่ต้องอดข้าวอดน้ำนอนตากยุงอยู่ในคุกมืดอันหนาวเหน็บอีกแล้ว ขณะเดียวกันเสียงถอนหายใจของเหล่าทหารที่เฝ้าดูอยู่ก็ดังขึ้น การลั่นกลองร้องทุกข์คราวนี้นับว่าประสบความสำเร็จ นางคงต้องขอบพระทัยสองเฮาที่วันนี้เป็นวันคล้ายวันประสูติของพระองค์ ทำให้ประชาชนตาต่างๆ อย่างนางได้รับพร ได้แหกคุก และประสบความสำเร็จเช่นนั้น

นางยิ้มกริ่มด้วยความปลาบปลื้มใจ...

หลังถึงได้รับการปลดพันธนาการจากการเป็นนักโทษที่เทียนฉิน

ยึดเยียดให้กะทันหัน และได้รับความเมตตาให้พิสูจน์ความผิดของตัวเองได้ แต่การที่นางแหกคุกและทำร้ายทหาร ทั้งยังลั่นกลองในวันมงคลก็ต้องถูกลงโทษ ทว่านางได้รับการยกเว้นไว้ก่อน ขณะที่สองสาวใช้ของนางไม่ได้รับการยกเว้นโทษด้วย

เสี่ยวเปากับเสี่ยวตี้โดนลงโทษโยกกันไปคนละยี่สิบไม้ แต่ก็ยังมีข่าวร้ายมาให้สะเทือนใจอีก เมื่อเทียนฉินขอลาพักงานถึงหนึ่งเดือน เวลาไม่กี่วันสำคัญถึงจะเข้าประชุมที่ห้องพระโรง นั่นเท่ากับเขามีเวลาผจญภัยซัดขานางซัดๆ

แม้เทียนฉินไม่ขายตาเลหรือตัวตาสายตาประทุษร้ายใส่หลังถึง แต่ความเจียมของเขาก็เป็นภัยอันตราย เพราะนางไม่รู้เลยว่าเขาจะทำไมไหนที่จะทำให้แผนของนางพัง จนต้องกลายเป็นนักโทษโดยสมบูรณ์

หลังถึงได้ดื่มยามาหลายเหยิบก่อนจะออกจากวัง แม้วิรกรรมของนางจะผิดใหญ่หลวง แต่ก็ถูกกลบหายไปกับสายลม ด้วยช่องเต้านั้นห่วงในชื่อเสียง

ของทหาร และก่อนความจริงกระจ่าง ไม่ควรมีเรื่องเสียหายเล็ดลอดออกไป
ให้ผู้คนคุยกันอย่างสนุกปาก สีน้าหลังถึงไม่ต่างอะไรจากคนที่ท้องผูก นาง
ทราบกับสังขารนี้มาก ด้วยพิษไข้รุมเร้า ส่วนเสียเปรียบกับเสียดีก็นั่งกอดคอ
ร้องไห้เสียบๆ ตรงมุมหนึ่งในรถม้า ใช้มือรองบั้นท้ายที่ปวดเสียบปวดร้อนจน
ร้าวถึงอวัยวะภายในอย่างอดทน

“ข้าขอโทษ” หลังถึงเอยอีกครั้ง นางลอยตัวจากการโดนโทษโบายได้
เพราะต้องสืบหาหลักฐานยืนยันความบริสุทธิ์ให้ตัวเอง ทว่าสองสาวก็ยังต้อง
พลอยเดือดร้อนไปด้วยอีก

ชีวิตในร่างใหม่เริ่มต้นได้ยากแกว่าที่นางจินตนาการไว้ มาถึงก็ต้อง
ทรหดอดทนยิ่งกว่าทหาร หลังถึงได้แต่กำหมัดแน่น อดทนแล้วอดทนอีก จน
ไม่รู้จะสรรหาคำไหนมาบอกตัวเอง นอกจากคำว่า ‘อดทน’

นี่เป็นรถม้าธรรมดาของจวนเทียนจิน หลังถึงมั่นใจว่าเทียนจินต้องสั่ง
ให้คนบังคับรถม้าแย่ๆ เพื่อกลั่นแกล้งนางแน่ แต่นางอยากจะเช็ดหน้าใส แล้ว
บอกว่าท่านไม่มีวันมีความสุขบนความทุกข์แค้นนี้ของข้าหรอก

ความยาวนานที่ล่าช้ายิ่งกว่าเต่าคลาน ในที่สุดรถม้าก็หยุดลง เสียเปรียบ
ชมความเจ็บเดินช้าๆ ไปเปิดม่านหน้ารถม้าให้เจ้านายสาวเดินออกไป หลังถึง
มองพัวกับตัวรถม้าที่สูงพอควร มันควรจะมั่นคงได้ไม่ให้เหยียบลงไปสิ แต่นี่
มีคนจงใจเมินเฉย ไม่ยอมเอามาให้

“ฮูหยินเจ้าคะ บ่าว...”

“ไม่ต้อง”

เสียวดีเห็นสายตาของหลังถึงอึดที่มองพื้นจึงเข้าใจทันที เลยคิดจะลงจาก
รถม้าไปเป็นที่รองให้เจ้านายลง แต่เจ้านายกลับพูดห้ามไว้ก่อนที่นางจะพูดจบ
โดยไม่หันไปมอง

มาถึงหน้าจวนเสนาบดีแล้ว หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองป้ายไม้หนาใหญ่ที่
ใช้หยกแกะสลักเป็นตัวอักษรติดไว้อย่างหรูหราว่า ‘จวนอัครมหาเสนาบดีเทียน’
แล้วแค้นยี้มเยาะด้วยความรู้สึกตลกขบขัน

มันก็สวยดูดีมีระดับ แต่น่าเสียดายที่นางไม่ค่อยปลื้มเจ้าของจวน เลยรู้สึกว่าเป็นการโอ้อวดฐานะของตัวเองเกินไปหน่อย แต่มันคงเป็นเรื่องธรรมดาของยุคนี้สินะ

หลังถึงมอญประตูจวนสีแดงชาดบานใหญ่ และสิงโตเหอตงหินสองตัว ซ้ายขวาที่แสดงความน่าเกรงขาม กำแพงสูงที่กั้นสายตาไม่ให้เห็นถึงภายในจวน ดูจากข้างนอกแล้วความกว้างและใหญ่โตของพื้นที่คงทำให้นางตาลุกวาวได้

หญิงสาวยืนอยู่ด้านหน้ารั้วที่มีแผ่นไม้ยื่นออกมาเล็กน้อยโดยไม่ขยับไปไหน หน้าจวนมีบ่าวรับใช้ยืนอยู่สองคน คนที่บังคับรั้วมาก็ยืนจุ่มมาไม่ได้ขยับตัว ลักพักประตูบานใหญ่ก็เปิดออกมาพร้อมสาวใช้ในชุดสีฟ้าขาวสองนาง

“สุหยิน ต้อนรับกลับจวนเจ้าค่ะ” สาวใช้สองนางย่อกายให้หลังถึงอย่างไม่เต็มใจ เหมือนทำลวกๆ พอเป็นพิธีเท่านั้น ใบหน้าของพวกนางบึ้งตึง แสดงความเป็นปรีดิ์พรั่นทางสายตาสวยอย่างชัดเจน

หลังถึงกลอกตาพาลางแค้นหัวเราะออกมาอย่างเย็นชา รู้สึกว่าการอยู่ในถ้าเสื้อจะเป็นเรื่องที่ยุ่งยากแล้ว คงมีงูและจิ้งจอกอยู่ด้านในจวนให้เผชิญอีกมากมายสินะ นี่แค่ด่านแรกเท่านั้น น้ำจิ้มๆ

“ไหนมันได้ไม๊ละ” หลังถึงยิ้มน้อยๆ ให้พวกนาง พร้อมคำถามเสียงนุ่มนวลไร้พิษภัย ทำให้สาวใช้สองนางนั้นแอบชำเลืองขึ้นมามองสภาพของคนที่พวกนางเรียกว่าสุหยิน และเหยียดยิ้มมุมปากด้วยความสะใจเบาๆ

“ผีหลังถึงอี่เป็นคนดีที่สาวใช้หมั่นไล่หรือไงนะ สาวใช้พวกนี้จึงทำตัวไร้มารยาทแบบนี้ได้”

“ไม่มีเจ้าค่ะ” สาวใช้หน้าสวยที่มวยผมสูง ปักปิ่นดอกบัวหยกยิ้มก่อนจะตอบเสียงหวาน แววตาสะท้อนความเย้ยหยันที่สุหยินใหญ่อ่างหลังถึง แม้แต่บันไดไม้ลงจากรั้วมายังไม่มี

“เจ้าก็ไปหามาให้สิ สุหยินไม่สบายอยู่นะ!” เลี้ยวตัวเป็นฝ่ายทนมไม่ไหว กับกิริยาเฉยเมยของสาวใช้สองนาง จึงขึ้นเสียงสั่งให้ไปหามาให้หลังถึงอี่

“แต่ท่านอัศวินหาเสนาบดีเทียบฉินสั่งไว้” เมื่อมีคำสั่งของนายใหญ่สาวใช้ทั้งสองนางก็หัวเราะคิกในความโง่เขลาของเสี่ยวตี้ พวกนางกล้าเหิมเกริมในเมื่อสตรีตรงหน้าที่เป็นฮูหยินใหญ่... ก็แค่นักโทษที่ถูกปล่อยตัวชั่วคราวเท่านั้น พวกนางไม่นับเป็นนายให้เสียศักดิ์ศรีหรอก มีใครในจวนบ้างที่ไม่รู้ว่าหลังถึงอิ้วทำอะไรไว้ และการกลับมาคราวนี้ควรได้รับผลอย่างไรที่ท้าทายเทียบฉิน

“พวกเจ้า!” เสี่ยวตี้กำหมัดแน่น เหมือนถูกคำพูดประโยคนั้นตอกกลับ ทำให้พูดไม่ออก จนเสี่ยวเปาต้องจับมือปုပ်ไว้ เมื่อเป็นคำสั่งของอัศวินหาเสนาบดีเทียบฉิน พวกนางจะไปทำอะไรได้

“ฮูหยิน” เสี่ยวตี้รู้สึกสงสารหลังถึงจับใจ เมื่อสถานการณ์ในเวลานี้ไม่ค่อยดีนัก แต่หลังถึงไม่ได้สนใจเรื่องเล็กน้อยแค่นี้

“พวกเจ้าชื่ออะไร” หลังถึงไม่โกรธ แต่ยังคงยิ้มน้อยๆ ยามที่ถามชื่อทำให้ทั้งสองคนหันไปมองกัน แล้วจึงหันมามองนางด้วยความระแวงเล็กน้อยว่าทำไมนางถึงไม่โกรธ ก่อนจะตอบคำถามอย่างไม่ค่อยเต็มใจ

“ซ่านน้อยหรือเจ้าคะ” สาวใช้หน้าสวยที่ปักปันดอกบัวหยกพูด

“ซ่านน้อยหรือเออร์เจ้าคะ” สาวใช้ที่มีใบหน้าหวาน แต่ดวงตาสะทอนความแพรวพราวเจ้าเล่ห์แนะนำชื่อตัวเอง

“ที่แท้ก็สองพี่น้อง มิน่า... ถึงได้ฝึกกำลังกันดีจัง”

หลังถึงเลิกคิ้วพร้อมกับถามเสียงเล็กน่ารัก “เจ้าเรียกข้าว่าอะไรนะ”

“ฮูหยินเจ้าคะ” ทั้งสองตอบพร้อมกัน

“หรืออิ้ว เจ้าเป็นคนฟังดงามมากคนหนึ่ง มาให้ข้าดูเจ้าใกล้ๆ หน่อยสิ” หลังถึงเปลี่ยนประเด็น

เสี่ยวเปาและเสี่ยวตี้เองก็มัวแต่ซึ้งตาตุ่มมองสองสาวใช้จนลืมความเจ็บไปชั่วขณะ การกระทำของหลังถึงสร้างความสงสัยให้ทั้งสองจนวางท่าไม่ถูก แต่แค่แวบเดียวก็กลับไปวางมาดซุกคอเหมือนเดิม

เมื่อหรืออิ้วได้รับคำชมจากหลังถึงก็ยิ้มกริ่ม พลางเชิดหน้าเล็กน้อยเข้ามา

ใกล้ๆ รถม้า

“กัมลง” หลังถึงออกคำสั่งเสียงนุ่มที่แผ่ความเคร่งครัดไว้ในน้ำเสียง ขณะเดียวกันก็เอียงคอเล็กน้อยมองหฐูอี้ที่ขมวดคิ้วสงสัย หญิงสาวแอบกลอกตา นึกขำในความทึมทื่อของหฐูอี้จริงๆ แค่ว่ากัมลงก็ยังไม่เข้าใจหรือ

“กัมลง” หลังถึงเอ่ยทวนอีกครั้งอย่างใจเย็น

เสี่ยวเปาอมยิ้มเข้าใจ เสี่ยวตี้เอียงคอด้วยความมึนงงเพราะยังไม่เลิกสงสัย หฐูอี้กับหฐูเออร์เริ่มประมวลคำสั่งในสมอง ก่อนจะพากันทำหน้าที่บั้งตึงทันที

ครั้นหฐูอี้เหมือนถูกกดหัว หฐูอี้ก็เียงหน้าขึ้นมองหลังถึงพลาตตอบเสียงแข็งอย่างไม่ยินยอม “ท่านไม่มีสิทธิ์มาสั่งข้าน้อยนะเจ้าคะ”

“ข้าอยู่สูงกว่าเจ้า...” หลังถึงชี้ตรงตำแหน่งที่ยืน ซึ่งนางยืนสูงกว่าสองคนนั้นมาก “และข้ายังเป็นฐูหยินใหญ่ เจ้ายังแทนตัวเองว่าข้าน้อย เจ้าต่างหากที่ไม่มีสิทธิ์... ชัดคำสั่งข้า!”

“ในเมื่อไม่มีบันไดไม่ตั้งให้ฐูหยินข้าเดินลงจากรถม้า พวกเจ้าสองคนก็เป็นแทนอะนะ ในเมื่อพวกเจ้าสองคนไม่ได้อยู่ในคำสั่งของท่านอัศวมหาเสนาบดีเทียนจิน” เสี่ยวตี้เซิดหน้าพุดแทนเจ้านาย

“จะ...เจ้า” หฐูอี้ก็อึกเพราะเถียงไม่ได้ ในเมื่อเสี่ยวตี้พุดถูก พวกนางเป็นสาวใช้ ไม่ได้ถูกห้ามรับใช้ฐูหยิน เพียงแต่...

“แต่ท่านอัศวมหาเสนาบดีเทียนจินให้มาต้อนรับท่านั้นนะเจ้าคะ ข้าน้อยไม่มีหน้าที่อย่างอื่นตามที่ฐูหยินต้องการหรอกเจ้าคะ” หฐูอี้ยิ้มอย่างภูมิใจที่สามารถแก้ไขสถานการณ์ได้ ไม่ต้องเป็นวัวเป็นม้ารับใช้ฐูหยินมาตกรผู้นี้

เหมือนว่าการแสดงฤทธิ์ของสองสาวใช้ที่เอามาต้อนรับนางจะไม่ธรรมดา ดื้อรั้น เย่อหยิ่ง แล้วยังดูหมิ่นผู้อื่น ถ้าเช่นนั้น... อย่าหาว่านางทำอะไรไม่เกรงใจก็แล้วกัน ในเมื่อนางเลือกไม่อ่อนแอแล้วไม่รับ

“เจ้า... ทำท่ายกหรือ” หลังถึงเปลี่ยนจากสีหน้ายิ้มน้อยๆ เป็นนิ่งขรึมในพริบตา พร้อมกับเท้าที่กดลงบนขาของหฐูอี้ เพราะนางอยู่ใกล้เท้ามาก

หรุอิกับหรุเออร์เห็นการกระทำของหลังถึงก็หน้าเปลี่ยนสีด้วยความตกใจเพราะคาดไม่ถึง

“เจ้าไม่เข้าใจคำถามว่ามาต้อนรับอย่างนั้นหรือ” หลังถึงขี้เท้าลงบนไหล่หรุอิ ที่เจ็บจนหน้าแดง ทั้งยังมีน้ำตาคลอ แต่ก็ไม่กล้าสะบัดเท้าหลังถึงออก หญิงสาวจึงมองขม่อีกฝ่ายด้วยแววตาเยือกเย็นและดุกร้าว

“ก้มลง”

“ไม่!” หรุอิเฒ่ปากตอบ ดวงตาแดงก่ำจ้องเขม็งด้วยความโกรธพลัก!

หญิงสาวใช้เท้าข้างที่ขี้นบนไหล่หรุอิฟาดเข้าที่โบน้าสวยๆ นั้นเต็มแรงจนร่างแบบบางนั้นทรุดลงไปกองกับพื้น ก่อนที่หลังถึงจะเหยียบลงบนหลังของสาวใช้ทันทีเพื่อไม่ให้หรุอิยึดตัวขึ้นมาจากได้อีก

“ว้าย!” เสี่ยวเปาเสี่ยวตี้ร้องด้วยความตกใจ

“หรุอิ!” หรุเออร์ร้องเสียงแหลมพร้อมกับวิ่งเข้าไปจะประคองหรุอิให้ลุกขึ้น แต่หลังถึงที่อยู่ใกล้สุดยื่นมือไปคว้าผมนางไว้ แล้วออกแรงดึงจากด้านหลังให้หรุเออร์ออกห่าง ก่อนจะปล่อยมือให้นางล้มตามแรงดึง

“โอ้ย!” หรุเออร์ร้องเสียงดัง

ปึก!

หลังถึงเหลือบเห็นหรุอิที่กำลังจะยึดตัวลุกขึ้น ก็รีบยกเท้าขึ้นกดลงบนหลังของอีกฝ่ายไว้แน่นทันที

“เสี่ยวเปา เสี่ยวตี้ ลงมา” หญิงสาวออกคำสั่งกับสองสาวใช้ของตัวเองโดยสายตายังจ้องอยู่ที่หลังหรุอิ

เสี่ยวเปากับเสี่ยวตี้เห็นสถานการณ์แล้วก็ไม่ชักช้า รีบเหยียบลงบนหลังหรุอิลงจากรถม้ามายืนข้างๆ เจ้านายสาว หรุอิฝืนทนเจ็บ โดนเล็กน้อยแค่นี้ก็แทบลุกไม่ไหวแล้ว ไม่อาจดันเท้าหลังถึงให้พ้นได้ จำใจต้องอยู่ให้คนอื่นเหยียบเช่นนี้ ทั้งที่หลังถึงโดนกระทำมาเยอะจนสังขารอ่อนแรง แต่สาวใช้จวนนี้กลับบอบบางยิ่งกว่า น่าตลกจริงๆ

“ท่านทำแบบนี้ไม่ถูกต้องนะเจ้าคะ!” หรุเออร์ลุกขึ้นมาตวาดใส่หลังถึงด้วยน้ำตาคลอเบ้า ดวงตาแดงก่ำนั้นเต็มไปด้วยความเคียดแค้น ถ้าดวงตามาคนได้ หลังถึงคงจะตายไปแล้ว

นางทำแบบนี้ไม่ถูก แล้วที่ซำรับใช้แข็งข้อใส่เจ้านายนะถูกหรือ เห็นได้ชัดว่าคงมีคนให้ท้ายจนเหลือ

เผียะ!

หลังถึงสับดฝ่ามือตบข้างแก้มของหรุเออร์กับคำพูดโง่ๆ นั้น และสกดท่าที่ที่จะพุ่งเข้าไปช่วยหรุอี จนใบหน้านั้นหันไปตามแรงตบ หลังถึงหยักยิ้มมุมปากขึ้นเป็นเชิงว่าสงสัยอะไรอีกไหม

“ไม่ถูกต้องนะเจ้าคะ...”

เผียะ!

เมื่อหรุเออร์ยังคงเอ่ยซ้ำ หลังถึงก็ตอบโต้กลับดังเดิม คราวนี้สับดฝ่ามือฝ่ากรอยไว้บนแก้มของหรุเออร์อีกด้าน ทั้งเสียวดีและเสียวเปายกมือขึ้นกุมอก นิ่งเงียบไม่กล้าแม้แต่จะปริปาก

หรุเออร์ยกมือกุมแก้มที่เสียวร้อนพลางเบิกตากว้างมองหลังถึง หญิงสาวตอบรับสายตาทื่ออยากจะฆ่านางด้วยรอยยิ้มละมุนเช่นเดิม

“เจ้าไม่มีสิทธิ์...ถาม...หรือสงสัย” แม้หลังถึงจะตบพวกนางจนหน้าบวม พวกนางก็ได้แต่ส่งสายตาเกรี้ยวกราดมองมาเท่านั้นเพราะทำอะไรไม่ได้ หรุเออร์รู้ฐานะตัวเองดี แต่ยังคงกล้ามาแข็งข้อเพราะคิดว่าหลังถึงไม่กล้าทำอะไร

โทษนางไม่ได้หรอกที่ต้องเลือกความรุนแรงเช่นนี้ เพราะความก้าวร้าวแข็งข้อจึงต้องใช้ความรุนแรงเข้าควบคุม หลังถึงให้นางสองคนเลือกแล้ว แต่โดยกมลสันดานของสองสาวใช้นั้น เห็นทีการใช้ไม้แข็งจะได้ผลที่สุด

บางครั้งความรุนแรงก็ทำให้หลังถึงอยู่รอดในจวนแห่งนี้ได้โดยไม่ต้องถูกสาวใช้ตัวเล็กๆ กดขี่ นางเป็นสุหยิน มีคนต้องดูแล ถ้าหญิงสาวจัดการสองสาวใช้ให้ยากแกรงไม่ได้ อยู่ในจวนต่อไปก็คงลำบากมากขึ้น นางเลือกได้ว่าจะใช้วิธีการอย่างไรกับใคร และหลังถึงก็เลือกใช้วิธีนี้สยบสองคนนี้

หลังถึงยกเท้าออกจากหลังของหุอิแล้วถอยห่าง พลังหรีตามองหุอิที่ตะเกียกตะกายลุกขึ้น โดยหุอิเอร์ไม่กล้าขยับเข้าไปช่วยประคองส้อมสี่ส้อมห้าอีกเมื่อนางยืนอยู่

“รีบไปเปิดประตูสิ” เสี่ยวเปาเอ๋ยแทรกขึ้นมาท่ามกลางความเงิบ

หุอิกับหุอิเอร์มัมปาก ก้มหน้าโดยไม่พูดอะไรอีก ก่อนจะเดินไปเปิดประตูให้ ทำทางว่างขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ตอนแรกคิดว่าหลังถึงอึ้งก็ยังไม่กล้าใช้อำนาจ ไม่กล้าเอาตำแหน่งมาอ้างเพราะมีคติติดตัว พวกตนจึงกล้าที่จะกระด้างกระเดื่องเต็มที่ แต่พอเห็นความดุดันน่ากลัวของหลังถึงอึ้งแล้ว ก็ไม่กล้าสบบประมาทหรือดูแคลนอีก หากหลังถึงอึ้งกล้าใช้อำนาจสูญหิณ ย่อมหมายความว่านางไม่ใช่เจ้านายที่จะรังแกได้ง่าย

หลังถึงเงยหน้ามองผ่านประตูบานใหญ่สีแดงเข้าไปพรางถอนหายใจอย่างหนักหน่วง ยังมีคนรอต้อนรับนางอีกเป็นโขยง